

പുസ്തകം 2. ലക്കം 2.

ഏപ്രിൽ - ജൂൺ 2011

ഒരു വർഷത്തേക്ക് : 60 രൂപ

ശ്രീപുരം പബ്ലിക്കേഷൻസ്
മാടായിക്കോണം

ഇരിങ്ങാലക്കുട

തൃശ്ശൂർ - 680 712

shripuramtrust@yahoo.co.in.

www.shripuram.org

പത്രാധിപർ
പ്രകാശ് ഡി.

പത്രാധിപ സമിതി
സി.എം. കൃഷ്ണൻ്ണി
എൽ. ഗിരീഷ്കുമാർ
കെ.പി. ശ്രീധരൻ നമ്പൂതിരി
അജിതൻ പി.ഐ.
വിഷ്ണു ആനന്ദ്
ടി.ജി. വിഷ്ണു
കണ്ണൻ കെ.എസ്.
അനൂപ് എസ്.യു.

പ്രസാധകൻ
ശ്രീപുരം പബ്ലിക്കേഷനുവേണ്ടി
ശ്രീകാന്ത് സി.

അക്ഷരവിന്യാസം, രൂപകല്പന
രവി പാറക്കുന്ന്, തൃശ്ശൂർ.

മുദ്രണം
മയൂഖ പ്രിന്റേഴ്സ്, കൊച്ചി.

വിഷയവിവരം

1. സൂര്യാസ്തവരാജ

2

2. ഗുരുവായൂരിലെ അശുദ്ധി

4

3. വൃക്കിത്വവികാസം

9

4. സംസ്കൃതപഠനം

18

5. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ധർമ്മപരിപാലനദൗത്യം

22

6. സാംഖ്യദർശനം

26

7. യോഗേശ്വരീസ്തവം

31

സൂര്യസ്തവരാജ:

സമ്പാദകൻ : ഡി. പ്രകാശ്

ധ്യാനം :

രഥസ്ഥം ചിന്തയേദ്ഭാനം
ദിളജം രക്തവാസസം
ദാഡിമീപുഷ്പസങ്കാശം
പദ്മാദിഭിരലങ്കൃതം

രഥത്തിലിരിക്കുന്നവനും ചുവന്ന വസ്ത്രം ധരിച്ചിരിക്കുന്നവനും രണ്ടു കൈയോടുകൂടിയവനും മാതളപൂ പോലെ ചുവന്നവനും താമര തുടങ്ങിയ പൂക്കളാലലങ്കൃതനുമായ സൂര്യനെ ധ്യാനിക്കുന്നു.

സൂതി :

1. വികർത്തനോ വിവസ്വാംശ്ച മാർത്തണ്ഡോ ഭാസ്കരോ രവിഃ
ലോകപ്രകാശകഃ ശ്രീമാല്ലോകചക്ഷുർഗ്രഹേശ്വരഃ

ഭ്രമണത്താൽ തേജസ്സിനെ പ്രസരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഭക്തന്മാരുടെ രോഗങ്ങളെ വേരറത്തു കളയുന്നവനും (വിശേഷേണ കർത്തയതി ഇതി) തേജസ്വിയും (രശ്മികളുള്ളവനും) ബ്രഹ്മാണയത്തെ ജീവസുറ്റതാക്കിത്തീർക്കുന്നവനും കാന്തിയെ ഉണ്ടാക്കുന്നവനും സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നവനും ലോകത്തിൽ ചൂടും വെളിച്ചവും നല്കുന്നവനും ഐശ്വര്യവാനും ലോകത്തിന് കാഴ്ചയുണ്ടാക്കുന്നവനും ഗ്രഹങ്ങളുടെ രാജാവുമാണ് സൂര്യൻ.

2. ലോകസാക്ഷീ ത്രിലോകേശഃ കർത്താ ഹർത്താ തമിസ്രഹാ
തപനസ്താപനശ്ചൈവ ശുചിഃ സപ്താശ്വവാഹനഃ

ലോകത്തിന് സാക്ഷിഭൂതനായവനും മൂന്നു ലോകങ്ങൾക്ക് ഇൗശനം ലോകത്തിലെ എല്ലാ പ്രവൃത്തി

യ്ക്കും കാരണഭൂതനായവനും ഭക്തരുടെ ദുഷ്ടതകളെയും കഷ്ടതകളെയും നീക്കുന്നവനും ഇരുട്ടിനെ കളയുന്നവനും ചൂടുള്ളവനും ചൂടുണ്ടാക്കുന്നവനും ശുദ്ധമാക്കുന്നവനും ഏഴു കുതിരകളാകുന്ന വാഹനത്തോടുകൂടിയവനാണ് സൂര്യൻ.

3. ഗദസ്ഥിഹസ്തോ ബ്രഹ്മാ ച സർവ്വദേവനമസ്തു:
ഏകവിംശതിരിത്യേഷ സ്തവ ഇഷ്ടഃ സദാ മമ

രശ്മികളാകുന്ന കരങ്ങളോടുകൂടിയവനും സ്വയമേവ വലുതാകുന്നവനും എല്ലാ ദേവന്മാരാരും നമസ്കരിയ്ക്കപ്പെട്ടവനാണ് സൂര്യൻ. ഈ ഇരുപത്തിയൊന്ന് നാമങ്ങളാകുന്ന സ്തവം എനിക്ക് എല്ലായ്പ്പോഴും ഇഷ്ടമാണ്.

4. ശ്രീരാശോഗ്യകരശ്ചൈവ ധനവൃദ്ധിയശസ്തരഃ
സ്തവരാജ ഇതി ഖ്യാതസ്ത്രിഷ്ട ലോകേഷു വിശ്രുതഃ

സ്തവങ്ങളിൽവെച്ച് ശ്രേഷ്ഠമാകുന്ന ഇത് ഐശ്വര്യം ആരോഗ്യം ധനവൃദ്ധി കീർത്തി എന്നിവ തന്നതാകുന്നുവെന്ന് എല്ലായിടത്തും (മൂന്ന് ലോകങ്ങളിലും) പ്രസിദ്ധമാണ്.

5. യ ഏതേന മഹാബാഹോ ദ്വേ സന്ധ്യേസ്തമനോദയേ
സ്തൂതി മാം പ്രണതോ ഭൂത്വാ സർവ്വപാപാത് പ്രമുച്യതേ.

യാതൊരാളാണോ ഈ സ്തൂതിയാൽ ഉദയാസ്തമയങ്ങളാകുന്ന രണ്ടു സന്ധ്യകളിലും എന്നെ പ്രണമിച്ചുകൊണ്ട് സ്തൂതിയ്ക്കുന്നത് അയാൾ എല്ലാ പാപങ്ങളിൽനിന്നും മോചിതനാകുന്നു.

6. കായികം വാചികം ചൈവ മാനസം ചൈവ ദുഷ്ടതം
ഏകജപ്യേന തത്സർവ്വം പ്രണശ്യതി മമാഗ്രതഃ

ഈ സ്തൂതിയുടെ ഒരു ജപത്താൽ ശരീരംകൊണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും മനസ്സുകൊണ്ടും ചെയ്ത എല്ലാ ദുഷ്ടതങ്ങളും എന്റെ മുമ്പിൽ നശിക്കും.

ഗുരുവായൂരിലെ അശുദ്ധി

സി.എം. കുഷ്ണനുണ്ണി

2011 മെയ് 5 വ്യാഴാഴ്ച, വൈശാഖ മാസം 2-ാംനു രാവിലെ ഏതോ വിധത്തിൽ അശുദ്ധി ബാധിച്ചതിന്റെ പേരിൽ ഗുരുവായൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ പൂജകൾ നിർത്തിവെച്ച് പുണ്യാഹം നടന്നു. ഞാൻ അന്നു കാലത്ത് ക്ഷേത്രദർശനത്തിനെത്തിയതായിരുന്നു. പല കാരണങ്ങളാൽ ക്ഷേത്രം അശുദ്ധമാവുമ്പോഴെല്ലാം പുണ്യാഹം നടത്തലും ആ നേരങ്ങളിൽ പതിവ് പൂജകൾ നിർത്തിവെയ്ക്കലും ഗുരുവായൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഇടയ്ക്കിടെ പതിവാണ്. പ്രശ്നം അതല്ല. അശുദ്ധി ബാധിച്ചാൽ പുണ്യാഹം നടത്തുകതന്നെ വേണം. പക്ഷേ, അശുദ്ധി ബാധിക്കൽ അഹിന്ദു പ്രവേശിച്ചാലും ആരുടെയെങ്കിലും ഒക്കത്തിരിയ്ക്കുന്ന കുട്ടി മൃതമൊഴിച്ചാലും മറ്റും മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നുണ്ടോ? ശ്രീകൃഷ്ണ ദർശനത്തിന് (Philosophy of Sree Krishna) വിരുദ്ധമായ സന്ദേശതരംഗങ്ങൾ ക്ഷേത്രാന്തരീക്ഷത്തിൽ മുഴങ്ങുമ്പോഴൊക്കെയും

ഭഗവാനെ ദർശിക്കുവാനുള്ള ആത്മഹർഷത്തെ, അടുത്തെങ്ങോ പോക്കുറ്റടിക്കാരനും കള്ളനുമുണ്ടാവാമെന്ന ഭീതിയിലേയ്ക്ക് പരിവർത്തിപ്പിക്കുകയാണ് അനൗൺസ്മെന്റുകാർ. ആപൽബാധവൻ അരികത്തുണ്ടെന്ന സുരക്ഷിതത്വബോധത്തിൽ നിന്ന് ഭക്തജനങ്ങളെ അരക്ഷിതത്വബോധത്തിലേയ്ക്ക് തള്ളിയിടുന്ന അനൗൺസ്മെന്റുകൾ ക്ഷേത്രപരിശുദ്ധി നശിപ്പിക്കുകയില്ലേ?

ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ അശുദ്ധി ബാധിക്കുകയില്ലേ? ഓരോരിക്കൽ ഭക്തജനങ്ങളെ ജാഗ്രതകരാക്കുവാൻ മൈക്കിലൂടെ ക്ഷേത്രനടത്തിപ്പകാർ അറിയിപ്പു നടത്തുന്നതിനെ തുടർന്നും ക്ഷേത്രത്തിൽ പതിവു പൂജകൾ നിർത്തിവെച്ച് പുണ്യാഹം നടത്തേണ്ടതില്ലേ?

കാര്യം വ്യക്തമായില്ലെങ്കിൽ അല്പം വിസ്തരിക്കാം. ശ്രീകോവിലിനു മുന്നിലെത്തി ഭഗവൽ വിഗ്രഹം ദർശിക്കാൻ നെടുങ്കുന്ന് കൂവിൽ ചേർന്നു നില്ക്കുന്ന ഭക്തജനങ്ങളോടായി മൈക്കിലൂടെ ഇടയ്ക്കിടെ മുഴങ്ങിക്കേൾക്കുന്ന അറിയിപ്പ്, 'പേഴ്സോം ആഭരണങ്ങളും വിലപിടിപ്പുള്ള വസ്തുക്കളും കൈമോശം വരാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളൂ

ക' എന്നാണ്. ചെറിയകുട്ടികൾ കൂടെയുള്ളവർ കുട്ടികൾ കൈവിട്ടു പോവാതെ ശ്രദ്ധിക്കുവാനും ആഹ്വാനം ഉയരാറുണ്ട്.

ഗുരുവായൂരപ്പനെ ദർശിക്കുവാനും ഗുരുവായൂരപ്പന്റെ കാൽക്കൽ മനസ്സ് പൂർണ്ണമായി അർപ്പിക്കുവാനും കാത്തു നില്ക്കുന്നവരുടെ ശ്രദ്ധയാണ് ക്ഷേത്രഭാരവാഹികൾ അവരുടെ ഭൗതികതകളിലേയ്ക്ക് സങ്കോചിപ്പിച്ച് തിരിച്ചുവിടുന്നത്. ഭഗവാനെ ദർശിക്കുവാനുള്ള ആത്മഹർഷത്തെ, അടുത്തെങ്ങോ പോക്കുറപ്പിക്കാനും കള്ളനമുണ്ടാവാമെന്ന ഭീതിയിലേയ്ക്ക് പരിവർത്തിപ്പിക്കുകയാണ് അനൗൺസ്മെന്റുകാർ. ആപൽബാധവൻ അരികത്തുണ്ടെന്ന സൂരക്ഷിതത്വബോധത്തിൽനിന്ന് ഭക്തജനങ്ങളെ അരക്ഷിതത്വബോധത്തിലേയ്ക്ക് തള്ളിയിടുന്ന അനൗൺസ്മെന്റുകൾ ക്ഷേത്രപരിശുദ്ധി നശിപ്പിക്കുകയില്ലേ?

മറ്റൊരും വിസ്മരിച്ച് തന്നെ ശരണം പ്രാപിക്കുക എന്ന ഉപദേശമാണ് അർജ്ജുനനെ നിമിത്തമാക്കിക്കൊണ്ട്

“എന്നിൽ മനസ്സ് ഉറപ്പിച്ചവനായും ഭക്തിയുള്ളവനായും എനിക്കായി കർമ്മം ചെയ്യുന്നവനായും ഭവിക്കൂ. എന്നെ നമസ്കരിക്കൂ. ഞാൻ തന്നെ ഉത്കൃഷ്ടസ്ഥാനം എന്നറച്ച് ആത്മാവിനെ എന്നിൽ യോജിപ്പിച്ചാൽ നീ എന്നെത്തന്നെ പ്രാപിയ്ക്കും.” (9-34)

ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഭഗവദ്ഗീതയിലൂടെ ആവർത്തിച്ച് നല്കുന്നത്. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ദാർശനിക ഉപദേശം (Philosophical advise) അതാണ്. ഗീതയിലെ മൂന്നാം അദ്ധ്യായത്തിലെ മുപ്പതാം ശ്ലോകം മുതൽ അതാരംഭിക്കുന്നു.

“എല്ലാ കർമ്മങ്ങളും എന്നിൽ സമർപ്പിച്ച് ആദ്ധ്യാത്മിക ബുദ്ധിയോടെ നീ വിദ്രാന്തികളില്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കുക.” (3-30)

“സംഗം, പേടി, ദേഷ്യം എന്നിവയിൽനിന്ന് മുക്തരായി

എന്നെത്തന്നെ ഭാവന ചെയ്തും സമാശ്രയിച്ചും പരിശുദ്ധരായി എത്രയോ സാധകർ എന്റെ ഭാവത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.” (4-10)

“ഏതൊരുവൻ ശ്രദ്ധയോടെ അന്തഃകരണത്തെ (മനസ്സ്, ബുദ്ധി, ചിത്തം, അഹങ്കാരം എന്നിവയെ) എന്നിലൂന്നിക്കൊണ്ട് എന്നെ ഭജിക്കുന്നുവോ അവർ യോഗികളിൽ സർവ്വോത്തമരായ യോഗയുക്തരാകുന്നു.” (6-47)

“വിശ്വാസദാർഢ്യത്തോടെ (തികഞ്ഞ ശ്രദ്ധയോ

“എല്ലാ കർമ്മങ്ങളും എന്നിൽ അർപ്പിതമായി ചെയ്യുന്നവനും എന്നെ പരമാശ്രയമായി കരുതുന്നവനും എന്നിൽ ഭക്തിയുള്ളവനും മറ്റൊന്നിനോടും സംഗമില്ലാത്തവനും ചരാചരങ്ങളിൽ ഒന്നിനോടും വൈരമില്ലാത്തവനുമായി ഏതൊരാളുണ്ടോ അയാൾ തന്നെ പ്രാപിക്കുന്നു.” (11-55)

ടെ) ഏത് ദേവതയെ ആരാധിക്കുന്നവർക്കും അതത് ദേവതകൾ മുഖേന ഞാൻ ഇഷ്ടഫലങ്ങൾ നൽകുന്നു.” (7-22)

“അതിനാൽ സദാനേരവും എന്നെ സ്മരിച്ചു. സ്വധർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യൂ. എന്നിൽ മനസ്സും ബുദ്ധിയും അർപ്പിച്ചാൽ എന്നെത്തന്നെ നീ പ്രാപിക്കും, സംശയമില്ല.” (8-7)

“ഈ ധർമ്മത്തിൽ ശ്രദ്ധയില്ലാത്തവർ എന്നെ പ്രാപിക്കാൻ കഴിയാതെ മരണം മുഖമുദ്രയായ സംസാരത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുപോ

വുന്നു.” (9-3)

“മറ്റൊന്നിലും മനസ്സ് പോവാതെ ആരാണോ എന്നെത്തന്നെ വേണ്ടുവണ്ണം ഉപാസിക്കുന്നത്, മനസ്സ് എന്നിൽ സ്ഥിരമായി ഉറപ്പിച്ച അവരുടെ യോഗവും ക്ഷേമവും ഞാൻ വഹിക്കുന്നു.” (9-22)

“നീ യാതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നുവോ അനുഭവിക്കുന്നുവോ ഹോമിക്കുന്നുവോ ദാനം ചെയ്യുന്നുവോ സാധനം ചെയ്യുന്നുവോ അതെല്ലാം എന്നിൽ അർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ചെയ്യുക.” (9-27)

“എന്നിൽ മനസ്സ് ഉറപ്പിച്ചവനായും ഭക്തിയുള്ളവനായും എനിയ്ക്കായി കർമ്മം ചെയ്യുന്നവനായും ഭവിക്കൂ. എന്നെ നമസ്കരിക്കൂ. ഞാൻ തന്നെ ഉത്കൃഷ്ടസ്ഥാനം എന്നു രച്ച് ആത്മാവിനെ എന്നിൽ യോജിപ്പിച്ചാൽ നീ എന്നെത്തന്നെ പ്രാപിയ്ക്കും.” (9-34)

“എന്നിൽത്തന്നെ മനസ്സ് ഉറപ്പിച്ച് ജീവിതത്തെത്തന്നെ എനിയ്ക്കർപ്പിച്ച് എന്നെപ്പറ്റി പരസ്പരം പറഞ്ഞും പ്രകീർത്തിച്ചും രസിച്ചും രമിച്ചും അവർ (എന്റെ ഭക്തന്മാർ) ഇരിയ്ക്കുന്നു.” (10-9)

“സദാ എന്നിൽ ചിത്തമുറപ്പിച്ച് പരമപ്രീതിയോടെ ഭജിക്കുന്നവർക്ക് എന്നെ പ്രാപിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ ബുദ്ധിയോഗത്തെ ഞാൻ നൽകുന്നു.” (10-10)

“എല്ലാ കർമ്മങ്ങളും എന്നിൽ അർപ്പിതമായി ചെയ്യുന്നവനും എന്നെ പരമാശ്രയമായി കരുതുന്നവനും എ

“നിരന്തരം എന്നെ ധ്യാനിക്കുന്ന നീ എന്റെ പ്രസാദത്തിന് പാത്രമാകുന്നതോടെ എല്ലാ തടസ്സങ്ങളെയും അനായാസം മറികടക്കും. അഹങ്കാരം കാരണം ഇപ്പറയുന്നത് ചെവിക്കൊള്ളാതിരുന്നാൽ നാശമാവും ഫലം.” (18-58)

“ഈ ശ്വരനെത്തന്നെ സർവ്വപ്രകാരത്തിലും ശരണം പ്രാപിച്ചുകൊള്ളുക. ഈശ്വരപ്രസാദത്താൽ ശാന്തിയുടെ ശാശ്വതസ്ഥാനം നീ പ്രാപിക്കും.” (18-62)

നിൽ ഭക്തിയുള്ളവനും മറ്റൊന്നിനോടും സംഗമില്ലാത്തവനും ചരാചരങ്ങളിൽ ഒന്നിനോടും വൈരമില്ലാത്തവനുമായി ഏതൊരാളുണ്ടോ അയാൾ തന്നെ പ്രാപിക്കുന്നു.” (11-55)

“മനസ്സിനെ എന്നിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ച് നിത്യമായി യോജിപ്പിച്ച് പരമശ്രദ്ധയോടെ എന്നെ ഉപാസിക്കുന്നവരാണ് ഉത്തമയോഗികൾ.” (12-2)

“എന്നിൽ ഊന്നിയ മനോവൃത്തികളോടുകൂടിയവർക്ക് ഞാൻ മൃത്യുസംസാരത്തിൽനിന്ന് രക്ഷകനായി ഭവിക്കുന്നു.” (12-7)

“എന്നിൽ മനസ്സ് ഉറപ്പിക്കൂ, എന്നിൽത്തന്നെ ബുദ്ധിയും ചേർക്കൂ. അതിൽപ്പിന്നെ എന്നിൽത്തന്നെയും നിവാസം. സംശയമില്ല.” (12-8)

“ശ്രദ്ധയില്ലാതെ (എന്നിൽ ശ്രദ്ധകൂടാതെ) ചെയ്യുന്ന യജ്ഞവും ദാനവും തപസ്സും മാത്രമല്ല എല്ലാം അസത്താണ്. അത് ഇഹത്തിലോ പരത്തിലോ പ്രയോജനപ്പെടുകയില്ല.” (17-28)

“എന്നെ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നവൻ എന്റെ പ്രസാദം കൊണ്ട് നിത്യമായ ഒരിക്കലും നീക്കപോക്കുവരാത്ത ആനന്ദപദം ക്രമേണ പ്രാപിക്കും.” (18-56)

“എല്ലാ കർമ്മങ്ങളും മനസ്സുകൊണ്ട് എന്നിലർപ്പിച്ച് എന്നെ പരമമായ പ്രാപ്യസ്ഥാനമായി കരുതി ബുദ്ധിയോഗത്തെ അടിസ്ഥാനശ്രദ്ധമാക്കിക്കൊണ്ട് ഇടതടവില്ലാതെ എന്നെ മനസ്സിലുറപ്പിച്ചുവന്നായി ഭവിക്കുക.” (18-57)

“നിരന്തരം എന്നെ ധ്യാനിക്കുന്ന നീ എന്റെ പ്രസാദത്തിന് പാത്രമാകുന്നതോടെ എല്ലാ തടസ്സങ്ങളെയും അനായാസം മറികടക്കും. അഹങ്കാരം കാരണം ഇപ്പറയുന്നത് ചെവിക്കൊള്ളാതിരുന്നാൽ നാശമാവും ഫലം.” (18-58)

“ഈശ്വരനെത്തന്നെ സർവ്വപ്രകാരത്തിലും ശരണം പ്രാപിച്ചുകൊള്ളുക. ഈശ്വരപ്രസാദത്താൽ ശാന്തിയുടെ

ഇത്രയും ആവർത്തിക്കപ്പെട്ട ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ഉദ്ബോധനങ്ങളെയാണ് ഗുരുവായൂർ ക്ഷേത്രപരിപാലകന്മാർ അനുൺസ്കന്ദനുകൂലിപ്പൂടെ ആവർത്തിച്ച് ലംഘിച്ച് ക്ഷേത്രാന്തരീക്ഷം അശുദ്ധമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അല്ലനേരം ശ്രീകൃഷ്ണദർശനം സാധ്യമാക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചെത്തുന്ന ഭക്തലക്ഷ്യങ്ങളെ എന്തിന് ക്ഷേത്രഭാരവാഹികൾ ഭഗവാനിൽനിന്ന് വാക്കുകൾകൊണ്ട് അകറ്റുന്നു?

ശാശ്വതസ്ഥാനം നീ പ്രാപിക്കും.” (18-62)

“മനസ്സ് എന്നിൽ ഉറപ്പിക്കൂ. എന്റെ ഭക്തനായി ഭവിക്കൂ. എല്ലാ കർമ്മങ്ങളും എനിക്ക് അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന യജ്ഞങ്ങളാക്കൂ. എവിടെയും എപ്പോഴും എന്നെ നമസ്കരിക്കൂ. അപ്പോൾ പരമാത്മാവായ എന്നെ നീ പ്രാപിക്കുമെന്ന് ഞാൻ നിന്നോടിതാ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുന്നു.” (18-65)

“മറ്റുള്ള എല്ലാവിധ കർമ്മങ്ങളും പരിത്യജിച്ച് എന്നെ (ഏകനായ പരമാത്മാവിനെ) ശരണം പ്രാപിക്കൂ. ഞാൻ നിന്നെ സർവ്വ

പാപങ്ങളിൽനിന്നും മോചിപ്പിക്കാം. നീ ദുഃഖിക്കേണ്ടതില്ല.” (18-66)

“എവിടെ യോഗേശ്വരനായ കൃഷ്ണനങ്ങോ എവിടെ ധനുർധരനായ പാർത്ഥനങ്ങോ അവിടെയാണ് ഐശ്വര്യവും വിജയവും അഭിവൃദ്ധിയും അടിയുറപ്പുള്ള നീതിയും എന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.” (18-78)

ഇത്രയും ആവർത്തിക്കപ്പെട്ട ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ഉദ്ബോധനങ്ങളെയാണ് ഗുരുവായൂർ ക്ഷേത്രപരിപാലകന്മാർ അനുൺസ്കന്ദനുകൂലിപ്പൂടെ ആവർത്തിച്ച് ലംഘിച്ച് ക്ഷേത്രാന്തരീക്ഷം അശുദ്ധമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അല്ലനേരം ശ്രീകൃഷ്ണദർശനം സാധ്യമാക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചെത്തുന്ന ഭക്തലക്ഷ്യങ്ങളെ എന്തിന് ക്ഷേത്രഭാരവാഹികൾ ഭഗവാനിൽനിന്ന് വാക്കുകൾകൊണ്ട് അകറ്റുന്നു? അർപ്പണ മനസ്സരായി, എല്ലാം ഭഗവാനിലർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ധൈര്യമായി നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഊഴം കാത്തുനില്ക്കുക. ഒളിക്യാമറകളും സന്നദ്ധസേവകരുമായി നിങ്ങളെ ഞങ്ങൾ ഭഗവാനുവേണ്ടി പരിപാലിച്ചുകൊള്ളാം എന്ന് ഇവർക്ക് ആവർത്തിച്ച് അനുൺസ് ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നാലെന്താ? ഭക്തന്മാരുടെ യോഗക്ഷേമങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനായ ഭഗവാന്റെ പാർഷ്വന്മാരെന്ന പദവി വഹിക്കേണ്ട ക്ഷേത്രനടത്തിപ്പുകാർ വെറും എക്സിബിഷൻ നടത്തിപ്പുകാരായി താഴാമോ?

വ്യക്തിത്വവികാസം

എൽ. ഗിരീഷ്കുമാർ

എന്തിന് പഠിക്കുന്നു, എന്തിന് ജോലി ചെയ്യുന്നു, എന്തിന് എഴുതുന്നു-എന്നുള്ള ഏതു ചോദ്യത്തിനും അന്തിമമായ ഉത്തരം സ്വതന്ത്രമായി ജീവിക്കുവാനും സുഖം അനുഭവിക്കുവാനുമാണ് എന്ന ഒന്നുമാത്രമേ ഏതു തരത്തിലുള്ള മനുഷ്യരിൽനിന്നും വരികയുള്ളൂ. സുഖമനുഭവിക്കണമെന്നതോന്നൽ നമ്മളിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നത് നമ്മുടെ ആഗ്രഹമാണ്. നമ്മുടെ ഏതാഗ്രഹവും സാധിച്ചാൽ നമ്മൾ അനുഭവിക്കുന്നത് സുഖമാണെന്നുള്ളത് നിസ്തർക്കമായ വിഷയമാണല്ലോ. മനുഷ്യമനസ്സിനെ പഠിച്ച ഋഷീശ്വരന്മാർ മനുഷ്യമനസ്സിലേയ്ക്ക് അവനറിയാതെ കയറിവന്ന ആഗ്രഹങ്ങളെയും അവ സാധിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന സുഖത്തെയും വർഗ്ഗീകരിച്ചു. വർഗ്ഗീകരണപഠനം (classificational study) ശാസ്ത്രീയവും യുക്തിസഹവുമാണല്ലോ.

പുരുഷാർത്ഥ നിരൂപണം

താല്പാലികമായി സുഖംതരുന്ന ആഗ്രഹങ്ങൾ സ്ഥിരമായി സുഖംതരുന്ന ആഗ്രഹം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടായി തിരിയ്ക്കാം. ചില ആഗ്രഹങ്ങൾ സാധിക്കുമ്പോൾ സ്ഥിരമല്ലാത്തതും പഴയതാകുന്നതുമായ സുഖം ലഭിയ്ക്കും. എന്നാൽ സ്ഥിരസുഖത്തിനുള്ള ആഗ്രഹവും നമ്മളിൽ ഉണ്ടാകും. ആ ആഗ്രഹം സാധിച്ചാൽ സ്ഥിരമായതും പഴയതാകാത്തതുമായ സുഖം ലഭിക്കും. ഇപ്രകാരം ഉണ്ടാകുന്ന അസ്ഥിരമായ സുഖത്തെ കാമമെന്നും സ്ഥിരമായ സുഖത്തെ മോക്ഷമെന്നും നമ്മുടെ ഋഷീശ്വരന്മാർ വിളിച്ചു. അങ്ങനെ കാമമോക്ഷങ്ങളാണ് ഏതൊരു മനുഷ്യന്റെയും ജീവിതലക്ഷ്യം.

കാമമോക്ഷങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മനുഷ്യർ സ്വാഭാവികമായി പ്രയത്നിയ്ക്കും. നമ്മുടെ പ്രയത്നം നമുക്ക് മൂല്യവസ്തുവായതിനാൽ പ്രയത്നഫലവും മൂല്യമുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അതിനെ അർത്ഥമെന്ന് വിളിയ്ക്കുന്നത്. അർത്ഥത്തിന്റെ കൈമാറ്റത്തിലൂടെയാണല്ലോ കാമമോക്ഷങ്ങൾ സാധിയ്ക്കുന്നത്. മൂല്യവത്തായ നമ്മുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി നമുക്ക് ലഭിയ്ക്കുന്ന മൂല്യവത്തായ അർത്ഥം കാമ

▶▶ മോക്ഷങ്ങൾ നേടുവാൻ ആവശ്യമാണ്. ഈ അർത്ഥം പണരൂപത്തിൽ മാത്രമല്ല ഭൂമി, വസ്തുവഹകൾ, ആൾബലം, മനോബലം, ആത്മബലം എന്നിങ്ങനെ കാമമോക്ഷങ്ങൾ നേടിത്തരുവാൻ പറ്റിയ എന്തുമാകാം. ഈ അർത്ഥം സമ്പാദിക്കുവാൻ നാം എങ്ങനെ പ്രയത്നിക്കണം എന്നത് യുക്തിസഹമായി ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്.

പണം സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴുകയാണെങ്കിൽപോലും നിഷ്കർഷയോടെ വേണം എന്നതിന് ഉത്തമോദാഹരണം നമ്മുടെ ആദികവിയായ വാത്മീകിയാണ്. കാട്ടുകളുനായ രത്താകരൻ താൻ കള്ളനാണെന്ന് സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് കട്ടിരുന്നത്. തന്റെ ഈ നിഷ്പാടതനിമിത്തം സപ്തർഷികളെ കാണുവാനും വാല്മീകിമഹർഷിയായി ഉയരുവാനും സാധിച്ചു. ഇതിൽനിന്നും പ്രയത്നം നിഷ്പാടപൂർവ്വമായിരിക്കണമെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. നിഷ്പാടത നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നത് ശരിയായി പ്രവൃത്തി ചെയ്യുമ്പോഴാണ്. ശരിയായ പ്രവൃത്തി ഏതെന്ന് സത്യസന്ധമായും ആത്മാർത്ഥമായും നമ്മളോട് പറയുന്നത് നമ്മുടെ മനസ്സാണ്. നമ്മുടെ മനസ്സിലുള്ള പ്രവൃത്തിയാണ് നമ്മളെ ഓരോരുത്തരേയും സംബന്ധിച്ച ശരിയായ പ്രവൃത്തി. മനസ്സിലുള്ളതാവണം പുറത്ത് പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ടത്. അതാണ് നിഷ്പാടത. മനസ്സിലുള്ള ഈ സ്വന്തം ഭാവത്തെയാണ് സ്വഭാവമെന്ന് പറയുന്നത്. ഇതാണ് പുരുഷാർത്ഥങ്ങളിലെ ധർമ്മംകൊണ്ട് ഋഷിശ്വാരുന്മാർ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ധർമ്മം അർത്ഥം കാമം മോക്ഷം എന്നിവ നാലും മനുഷ്യരാശിയുടെ ഉറച്ച തൂണുകളാണ്. ഇതിൽ ഒന്നിനെപോലും ജാതിമതരാജ്യസ്ത്രീപുരുഷഭേദമന്യേ ഒരാൾക്കും നിരാകരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ടിവ സാർവ്വജനീനമാണ്.

ചാതുർവർണ്യം

ഈ ധർമ്മം എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയണം എങ്ങനെ നേടണമെന്നെല്ലാം നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം 1835-നുമുമ്പ് ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. 1835 ഫെബ്രുവരി 2-ന് സർ മെക്കോളെ സായിപ്പ് നടപ്പിൽ വരുത്തിയ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായം അതിനെ തകിടം മറിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷിലൂടെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിനുമെത്രെയെ തലമുറകളിലേയ്ക്ക് പകർന്നുകൊടുക്കുവാൻ അപര്യാപ്തമാണ്. ഭാഷ എന്ന നിലയിൽ എല്ലാ ഭാഷകളും

ശ്രേഷ്ഠങ്ങളാണ്. ദേവിയ്ക്ക് ഭാഷാരൂപം എന്ന നാമമുള്ളത് ഓർക്കുമല്ലോ. എന്നാൽ സംസ്കാരം പകർന്ന് തരുന്നതിൽ ഇംഗ്ലീഷിന് ചില പരിമിതികൾ ഉണ്ട്. സംസ്കൃതത്തിലൂടെയുള്ള പാഠവും ചിന്തയും ഉപേക്ഷിച്ച് ഇംഗ്ലീഷിനെ ആശ്രയിച്ചപ്പോൾ നമുക്ക് സംസ്കാരവും വ്യക്തിഗതമായ സ്വപ്രകൃതി മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള ശേഷിയും ശേമുഷിയും നഷ്ടമായി. നമ്മുടെ സ്വപ്രകൃതിയെ ആശ്രയിച്ചാൽ മാത്രമേ ശരിയായവിധം പ്രവൃത്തി നിർവ്വഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. സ്വപ്രകൃതിയെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള പ്രവൃത്തിയെ നാലുവിധത്തിൽ തിരിയ്ക്കാം. അവയാണ് നാലു വർണ്ണങ്ങൾ. ബ്രഹ്മക്ഷത്രവൈശ്യശൂദ്രവൃത്തികൾ. ഗുണകർമ്മങ്ങൾക്കനുസൃതമായി നാലു വർണ്ണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി എന്ന് ഗീത പറയുന്നു.

“ചാതുർവർണ്യം മയാ സൃഷ്ടം
ഗുണകർമ്മവിഭാഗശഃ”

വർണ്ണത്തിന് ജാതി (caste) എന്ന അർത്ഥമില്ല. വേദകാലഘട്ടത്തിൽ വരിയ്ക്കുന്നത് അഥവാ സ്വീകരിയ്ക്കുന്നത് എന്ന അർത്ഥമേയുള്ളൂ. അധികാരികൾ നമ്മളെ ദുരുപയോഗിയ്ക്കാൻ ഉണ്ടാക്കിയ അർത്ഥമാണ് ജാതി തുടങ്ങിയവ. ജാതി എന്നർത്ഥത്തിൽ മഹർഷീശ്വരന്മാർ വർണ്ണം എന്ന വാക്കിനെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ല.

നമുക്ക് സ്വീകരിയ്ക്കേണ്ടതായ ഗുണകർമ്മങ്ങൾ നമ്മളിൽതന്നെയുണ്ട്. ഒരു വ്യക്തിയ്ക്ക് പ്രവൃത്തി ചെയ്യണമെങ്കിൽ ചിന്ത അനിവാര്യമാണ്. ചിന്തയും പ്രവൃത്തിയും ഒന്നിച്ചുപോയാൽ മാത്രമേ വിജയിയ്ക്കൂ. ഒരാളിൽ ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രവൃത്തിയും ഭൗതികപ്രവൃത്തിയും ഉണ്ടാകും. അവ വ്യക്തിയ്ക്ക് ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്തതാണ്. അതുപോലെ തദനുസൃതമായ ചിന്തയും അയാൾ നടത്തും. അതായത് ആദ്ധ്യാത്മികമായ ചിന്തയും ഭൗതികമായ ചിന്തയും. ചിന്തയ്ക്കുശേഷം പ്രവൃത്തി എന്നതിനാൽ ആദ്യം ആദ്ധ്യാത്മികമായി ചിന്ത നടത്തുന്നു. ചിന്തിയ്ക്കുന്നത് തലകൊണ്ടാണ് എന്നതിനാൽ ബ്രാഹ്മണൻ മുഖത്തിൽനിന്നുണ്ടായി എന്നു പുരുഷസൂക്തം പറയുന്നു.

“ബ്രാഹ്മണോസ്യ മുഖം ആസീത്.”

ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിന് ശിക്ഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആചാര്യനായ യാസ്കൻ കൂട്ടി എന്ന അർത്ഥം പറയുന്നു. ബ്രഹ്മശബ്ദം ബ്രഹ്മജ്ഞനായ ബ്രാഹ്മണനേയും കുറിയ്ക്കും. ബ്രഹ്മ

▶▶ ശബ്ദാർത്ഥമായ ക്രതുവിനെ യാഗം എന്നു വിളിക്കുന്നുവെങ്കിലും ചിന്ത എന്നാണ് യഥാർത്ഥ അർത്ഥം. അപ്പോൾ ചിന്തിക്കുന്നവൻ ബ്രാഹ്മണനെന്ന് അർത്ഥം കിട്ടി. ഏതു നാമം ജപിക്കുന്നു, ഏതു ദേവനെ ഭജിക്കുന്നു, എത്ര ജപിക്കുന്നു, ഏതെല്ലാം തരത്തിൽ ഉപാസിക്കുന്നു എന്നെല്ലാം ആദ്ധ്യാത്മികമായ പ്രവൃത്തിയുടെ എല്ലാ വശങ്ങളെപ്പറ്റിയും ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ആ വ്യക്തി ബ്രാഹ്മണനാണ്. ആദ്ധ്യാത്മികമായ ചിന്തയെ ആ വ്യക്തിതന്നെ പ്രവൃത്തി പഥത്തിൽ എത്തിക്കുമ്പോൾ അയാളെ ക്ഷത്രിയനെന്നു വിളിക്കുന്നു. അതാണ് പുരുഷസൂക്തം ക്ഷത്രിയൻ വിരാട് പുരുഷന്റെ ബാഹുക്കളിൽനിന്നുണ്ടായി എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ക്ഷത്ര ശബ്ദത്തിന് യാസ്താചാര്യൻ നല്കിയിരിക്കുന്ന അർത്ഥം ക്രിയ എന്നത് ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. പുരുഷസൂക്തത്തിൽ രാജന്യശബ്ദമാണ് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നുമാത്രം.

“ബാഹു രാജന്യകൃതഃ”

ആദ്ധ്യാത്മികമായി ചിന്തിച്ച വ്യക്തിതന്നെ ചിന്തിച്ചതിനെ പ്രവൃത്തിയിലൂടെ നടപ്പിൽവരുത്തുമ്പോൾ ആ വ്യക്തിയെ ക്ഷത്രിയനെന്നു വിളിക്കാം. ജപിക്കുക, പൂജിക്കുക, ഈശ്വരാധാനയനത്തുവേണ്ടിയുള്ള തയ്യാറെടുപ്പ് നടത്തുക തുടങ്ങിയവ ചെയ്യുന്നത് ക്ഷത്രിയപ്രവൃത്തി.

ബ്രഹ്മ, ക്ഷത്ര, വിഷ് എന്നീ ശബ്ദങ്ങളാണ് വർണ്ണങ്ങളെ തിരിയ്ക്കുവാൻ വേദത്തിൽ പറയുന്നത്.

ബ്രഹ്മജിന്വതമുതജിന്വതന്ധിയോ - മ 8, സു 35, ല 16.

ക്ഷത്രജിന്വതമുതജിന്വതന്ധിന - മ 8, സു 35, ല 17.

യേനർജ്ജിന്വതമുതജിന്വതം വിശോ - മ 8, സു 35, ല 18.

ഇവിടെ വിഷിയിൽ വൈശ്വശുക്രന്മാർ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഭൗതികമായി ചിന്തിക്കുകയും പ്രവൃത്തിക്കുകയും നമ്മുടെ കടമയാണല്ലോ. കൃഷി, കച്ചവടം എന്നു തുടങ്ങിയ ഏതു ഭൗതികമായ പ്രവൃത്തിയും നടത്തണമെങ്കിൽ എവിടെ എപ്പോൾ എങ്ങനെ എന്നെല്ലാം ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അങ്ങനെ ഒരു വ്യക്തി ചിന്തിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ വൈശ്വനാകുന്നു. ആ ചിന്തയ്ക്ക് അനുസൃതമായി പ്രവൃത്തിചെയ്യുമ്പോൾ ശുക്രനാകുന്നു.

“ഊരൂ തദന്യ യദ്വൈശ്വഃ

പദ്ഭ്യോം ശുക്രോജായത.”

ഇപ്രകാരം ആദ്ധ്യാത്മികമായും ഭൗതികമായും ചി

നിയ്ക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരാളുതന്നെയാണ് ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രന്മാർ എന്നു കാണിയ്ക്കുവാൻ ഒരു വിരാട് പുരുഷന്റെതന്നെ വ്യത്യസ്താവയങ്ങളിൽനിന്ന് ബ്രാഹ്മണാദി നാലു വർണ്ണങ്ങളും ഉദ്ഭവിയ്ക്കുന്നതായി പുരുഷസൂക്തത്തിൽ ചിത്രീകരിയ്ക്കുന്നു.

ഈ നാലു അവയവങ്ങളിൽ മുഖം, ബാഹുകൾ, ഊരു എന്നിവ ഒരു മനുഷ്യനിൽനിന്ന് അറുത്ത് മാറ്റിയാൽ അയാൾ ജീവിയ്ക്കുകയില്ലല്ലോ. പാദം വെട്ടി മാറ്റിയാൽ ഇഴയേണ്ടിവരും. അംഗവിച്ഛേദം വന്നവൻ ജീവിയ്ക്കുന്നവനല്ലല്ലോ. ശവമായാൽ നാറും. ഈ നാറ്റമാണ് ജാതിയുടെ രൂപത്തിൽ ഇന്ന് സമൂഹത്തിൽ കാണുന്നത്. ഭൗതികമായ ചിന്തയും പ്രവൃത്തിയും ആദ്ധ്യാത്മികമായ ചിന്തയും പ്രവൃത്തിയും എന്നിങ്ങനെയുള്ള നാലും നടത്തുന്നത് നാലു വിഭാഗം ആൾക്കാരായാൽ ആ സമൂഹത്തിന് വിജയം നേടാൻ സാധിയ്ക്കുകയില്ല. നേരെമറിച്ച് ഇവ നാലു പ്രവൃത്തികളും ഒരു വ്യക്തിയിൽതന്നെ പ്രാവർത്തികമായാൽ വ്യക്തികളുടെ സ്വഭാവത്തിലുന്നിയ (ധർമ്മത്തിൽ) ചിന്തയാലും പ്രവൃത്തിയാലും വ്യക്തികളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലധിഷ്ഠിതമായ സമൂഹനന്മ കൈവരും. ഇപ്രകാരം നാലു തരത്തിലുള്ള വൃത്തികളും ആരുടെ ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ കർമ്മങ്ങളിലും കാണുവാൻ സാധിയ്ക്കുന്നത് അയാളുടെ വ്യക്തിത്വം മാത്രമേ വികസിതമാവുകയുള്ളൂ.

ചതുരാശ്രമം

പുരുഷാർത്ഥലബ്ധിയ്ക്കായി ഒരു വ്യക്തി പ്രാവർത്തികമാക്കേണ്ടതായ ബ്രാഹ്മണാദിവൃത്തികൾക്ക് കടന്നു പോകുവാൻ ഒരു പ്രക്രിയ ഉണ്ട്. 1) പഠിയ്ക്കുക. 2) പഠിച്ചത് പ്രാവർത്തികമാക്കി നോക്കുക. 3) പഠിച്ച് പ്രവൃത്തിച്ച് സ്വജീവിതാടിസ്ഥാനത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യുക. 4) പഠിച്ച പ്രവർത്തിച്ച് വിശകലനം ചെയ്തതിനുശേഷം തള്ളേണ്ടതിനെ തള്ളുകയും കൊള്ളേണ്ടതിനെ കൊള്ളുകയും ചെയ്യുക. ഈ നാലു പ്രക്രിയയും ഒരു വ്യക്തിയുടെ ആദ്ധ്യാത്മികവും ഭൗതികവുമായ ചിന്ത പ്രവൃത്തികളിൽ ഉണ്ടായാൽ മാത്രമേ അയാൾക്ക് വിജയപ്രദമായി ജീവിയ്ക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കൂ.

ഒരാളുടെ പഠനകാലത്തെതന്നെയാണ് ബ്രഹ്മചര്യം എന്നു പറയുന്നത്. ഒരു നിശ്ചിതകാലഘട്ടമല്ല ബ്രഹ്മചര്യം

▶▶ ത്തിനുള്ളത്. ബ്രഹ്മത്തിലേയ്ക്കുള്ള ചര്യയാണ് ബ്രഹ്മചര്യം. ബൃഹദ് എന്ന ധാതുവിൽനിന്ന് നിഷ്പന്നമായ ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിന് എപ്പോഴും വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് പുതുതായിരിക്കുന്നത് ആനന്ദത്തെ നിലനിർത്തുന്നത് എന്നെല്ലാം അർത്ഥം പറയാം. അതാണ് ആത്യന്തികമായത്. അത് ഞാനാണ്. ആ എന്നിലേയ്ക്കു എത്തുവാനുള്ള ചര്യയാണ് ബ്രഹ്മചര്യം. അതുകൊണ്ട് അത് ജീവിതാവസാനംവരെ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതായ പ്രക്രിയയാണ്.

ബ്രഹ്മചര്യം എന്ന പഠനപ്രക്രിയമാത്രം പോരാ ജീവിതത്തിലെ ഓരോ ദിവസവും. പഠനത്തിലൂടെ വെളിപ്പെട്ടതെല്ലാം ശരിയാണോ എന്നും പ്രാവർത്തികമാണോ എന്നും നോക്കണം. അതിന് ഒരു കൂട്ടുകെട്ട് ചിലപ്പോൾ ജീവിതത്തിൽ ആവശ്യമായി വരും. ചിലപ്പോൾ കൂട്ടുകെട്ടിലൂടെ പഠിച്ചതിനെ പ്രാവർത്തികമാക്കി നോക്കുന്നതിനെ ശാർഹസ്ഥ്യം എന്നു പറയുന്നു. 'ഗൃഹ' എന്ന ശബ്ദത്തിന് ഭാര്യ എന്നർത്ഥമുള്ളത് ഇതിനെ ന്യായീകരിക്കുന്നു. ഭാര്യയുടെ ധർമ്മപഥത്തിൽ ഭർത്താവും ഭർത്താവിന്റെ ധർമ്മപഥത്തിൽ ഭാര്യയും മുന്നോട്ടു പോകുവാൻ സഹായിക്കുന്നതാണ് വിവാഹം. 'സഹധർമ്മം ചര' എന്നാണല്ലോ പറയുക. സ്വഭാവാനുസൃതമായ ധർമ്മപഥത്തിൽ ഒരുമിച്ച് പോകുമ്പോഴാണ് ചിലപ്പോൾ പഠിച്ചത് പ്രാവർത്തികമാക്കുവാൻ സാധിക്കുക.

പഠിച്ചതിനുശേഷം പ്രവർത്തിച്ചു. എന്നിട്ട് അവ ഒത്തുപോകുന്നുണ്ടോ എന്നു മാറിനിന്ന് നിരീക്ഷിക്കേണ്ടതായ ആവശ്യമുണ്ടല്ലോ. നമ്മുടെ പഠനവും പ്രവൃത്തിയും സംവിഭക്തമായിട്ടല്ല ഇരിക്കേണ്ടത്. പ്രത്യുത നല്ലവണ്ണം ചേർന്നാണിരിക്കേണ്ടത്. നല്ലവണ്ണം ചേർന്നിരിക്കുന്നതിനെ വനം എന്നു പറയുന്നുണ്ട്. നല്ലവണ്ണം ചേർന്നിരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കുന്ന പ്രക്രിയയെ വാനപ്രസ്ഥം എന്നു വിളിക്കാം. പഠനപ്രവൃത്തികളുടെ ചേർച്ചയെ നിരീക്ഷിക്കുന്നതിന് അവയിൽനിന്ന് മാറി നില്ക്കണം. അങ്ങനെ ഓരോ ദിവസവും ചെയ്യുമ്പോൾ അതിനെ വാനപ്രസ്ഥം എന്നു പറയുന്നു.

സ്വന്തം പഠനപ്രവൃത്തികളുടെ ചേർച്ചയെ നിരീക്ഷിച്ച് വിശകലനംചെയ്തു കഴിഞ്ഞാൽ സ്വീകാര്യമായവയെ സ്വീകരിക്കുകയും സ്വീകാര്യമല്ലാത്തവയെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും വേണം. ഇതാണ് അടുത്ത പ്രക്രിയ. സ്വീകാര്യമായ

വയെ തൊട്ടറിയുകയും അല്ലാത്തവയെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ജീവിതവിജയം നേടേണ്ടവന്റെ പ്രക്രിയയാണ്. 'ന്യൂസ്' എന്ന ധാതുവിന് തൊട്ടറിയുക എന്നും ഉപേക്ഷിക്കുക എന്നും രണ്ടർത്ഥം പറയാം. അപ്രകാരം പഠനപ്രവൃത്തികളുടെ വിശകലനത്തിലൂടെ കണ്ടെത്തിയ സ്വീകാര്യമായവയെ സ്വീകരിയ്ക്കുമ്പോഴും സ്വീകാര്യമല്ലാത്തവയെ തിരസ്കരിക്കുമ്പോഴും അതിനെ സംന്യാസം എന്നാണ് പറയുക.

ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്ര പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നത് എല്ലാ ദിവസവും മേൽപ്രസ്താവിച്ചതുപോലെയുള്ള ബ്രഹ്മചര്യാദി പ്രക്രിയയിലൂടെ കടന്നുപോയിക്കൊണ്ടു വേണം.

പഞ്ചമഹായജ്ഞങ്ങൾ

ദിവസവും ഇത് ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ ചില കടമകൾകൂടി നമുക്ക് നിറവേറ്റാനുണ്ട്. അതിലൊന്ന് ഈശ്വരനോടുള്ള കടമയാണ്. നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഒന്നുമാവശ്യമില്ലാത്തതെന്ന നമ്മളെ സദാ അനുഗ്രഹിയ്ക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഈശ്വരൻ. അമ്മയുടെ ഗർഭത്തിൽ മൂന്നു മാസംമാത്രം പ്രായമുള്ളപ്പോൾ അച്ഛനമ്മമാർപോലും കണ്ടാൽ അറയ്ക്കുന്ന തരത്തിൽ മാസംപിണ്ഡാകൃതിയിലുള്ളതും പ്രാർത്ഥനാശേഷി കൈവരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതായ അവസ്ഥയിൽ നമുക്ക് കണ്ണ്, മൂക്ക്, കരൾ തുടങ്ങിയ അവയവങ്ങൾ അതത് സ്ഥാനത്ത് വെച്ചുതരികയും ജനിച്ചാലുള്ള ജാതി-മത-ലിംഗ-രാഷ്ട്ര-ഈശ്വര-നിരീശ്വര വ്യത്യാസമേതുമേ ഗണിക്കാതെ നമ്മളെ കണ്ണിലെ കൃഷ്ണമണിപോലെ സംരക്ഷിച്ച ഒരു ശക്തിവിശേഷമുണ്ട് എന്നതിൽ നിരീശ്വരവാദികൾപോലും നിസ്തർക്കവിഷയമാണ്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഒമ്പതു മാസത്തോളം അമ്മയുടെ ഗർഭത്തിലുള്ള നമ്മളെ നമ്മുടെ യാതൊരു പ്രാർത്ഥനയുമില്ലാതെ രക്ഷിച്ച ആ ഈശ്വരശക്തി ഇപ്പോൾ നമ്മളെ സംരക്ഷിയ്ക്കുകയില്ല എന്ന സംശയം അസ്ഥാനത്താണെന്ന് സൂക്ഷ്മതകൊണ്ട് ചിന്തിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. അനുപമമായ ഈ സുരക്ഷാപോളിസിയുടെ ദാതാവായ ഈശ്വരന് നാം പ്രയത്നിച്ചതിന്റെ ഒരു ഭാഗം 'ഇദം ന മമ' എന്ന് വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് നല്ലിയില്ലെങ്കിൽ അത് നന്ദികേടാകും. ഹൃദയശുന്ദ്രതയും സംസ്കാരരഹിതരും ആവാതിരിയ്ക്കുവാൻ നാം

►► ഈശ്വരനോട് നമ്മുടെ കടമ നിറവേറ്റണം. അതാണ് ദേവയജ്ഞം.

മാതാപിതാക്കളുടെ ഇല്ലായ്മകളിലും വല്ലായ്മകളിലും നമ്മളെ പൊന്നുപോലെ അവർ സംരക്ഷിച്ചു. നമ്മളെ അനാഥന്മാരായി കൊണ്ടുപോയി തള്ളാതെ നമ്മുടെ ഓരോ ആഗ്രഹങ്ങളും സാധിച്ചുതന്ന അവരെ നമ്മുടെ വല്ലായ്മകളിലും ഇല്ലായ്മകളിലും സംരക്ഷിക്കുമ്പോഴാണ് അവരോടുള്ള നന്മയും കടമകളും നിറവേറ്റുവാൻ സാധിക്കുക. നമ്മൾ പ്രയത്നിച്ചു ഉണ്ടാക്കിയതിന്റെ ഒരു ഭാഗംകൊണ്ട് അവരെ അവരുടെ വയസ്സുകാലത്ത് സംരക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ ആ സംസ്കാരമാണ് പിതൃയജ്ഞം.

പിന്നീട് നമ്മൾ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് നമുക്ക് ചുറ്റുമുള്ള ജീവജാലങ്ങളോടാണ്. അവ വിചാരിച്ചാലാണ് നമുക്ക് ഉദ്ദേശിച്ചവ ചെയ്യുവാനും സമാധാനപരമായി ജീവിക്കുവാനും സാധിക്കുക. പശുപക്ഷിമൃഗലതാദികൾ വിചാരിച്ചാൽ നമ്മുടെ ആഗ്രഹനിവൃത്തിയ്ക്ക് തടസ്സം വരുത്താം. ആഗ്രഹനിവൃത്തിയിലൂടെ മോക്ഷംവരെയുള്ള ലക്ഷ്യപ്രാപ്തി നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള ജീവജാലങ്ങളുടെയെല്ലാം സഹായത്താലാണ് എന്നതുകൊണ്ട് അവയോടും നമ്മൾ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഹരിതഗൃഹപ്രഭാവ (green house effect) ത്തിന്റെ ഭ്രമം എങ്ങനെ കുറയ്ക്കാം എന്ന് ലോകം ചർച്ചചെയ്ത് ഗവേഷണം നടത്തി അതിനു പരിഹാരം കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കാതെ വരുന്ന ഇക്കാലം ഭാരതീയസംസ്കൃതിയിൽ നിന്ന് മാനവലോകത്തിന് ലഭിച്ച ഭൂതയജ്ഞത്തിന്റെ അനിവാര്യത ഏവർക്കും വെളിപ്പെടും. വൃക്ഷത്തെകൾ വച്ചുപിടിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല നമുക്ക് ആവശ്യമില്ലാത്തതൊന്നും നശിപ്പിക്കാതെയിരിക്കുകയും ചെയ്യണം. ഭാരതീയ ജീവിതശാസ്ത്രം മുന്നോട്ടുവെച്ച സംസ്കാരങ്ങളിൽ ഒന്നായ ഭൂതയജ്ഞം എല്ലാവരും അനുഷ്ഠിക്കുകയാണെങ്കിൽ ക്രമാതീതമായ ചൂടും ജലക്ഷാമവും ഭക്ഷ്യവിരളതയും വിഷലിപ്തഭക്ഷണവും ഉണ്ടാവുകയില്ല എന്ന് വ്യക്തമല്ലേ.

ഞാൻ എഴുതുന്നത് വായിക്കുവാൻ ഔദാര്യവും ക്ഷമയും കാണിക്കുന്ന നിങ്ങളോട് ഞാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ അയൽപക്കക്കാരുടെയും ഗ്രാമവാസികളുടെയും അറിഞ്ഞും അറിയാതെയുമുള്ള സഹായത്താലാണ് നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ നിറവേറ്റപ്പെടുന്നത് എന്നുള്ള ബോധം ഓരോരുത്തർക്കും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ നമ്മൾ പരസ്പരം

കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിന് നന്ദിപ്രകടിപ്പിക്കുക കടം വീട്ടിക്കൊണ്ടാണ്. ബുദ്ധിമുട്ട് അനുഭവിക്കുന്നവരെയും മാനസികമായി വിഷമിക്കുന്നവരെയും സഹായിച്ചും സാന്ത്വനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുമാണ് അത് നിറവേറ്റേണ്ടത്. വിദ്യാഭ്യാസവും അന്നദാനവും ഇവിടെ മുഖ്യമാണ്. നമ്മുടെ വീടിനു ചുറ്റും ഇപ്രകാരം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ചാരിറ്റി ഓർഗനൈസേഷന്റെ പ്രസക്തിയുണ്ടാവുകയില്ല. വഴിയാത്രക്കാർക്കും അത്താഴപട്ടിണിക്കാർക്കും അന്നം നൽകിയിരുന്ന ഭാരതീയ സംസ്കാരം നമ്മുടെ നാട്ടിൽനിന്ന് എന്നാണോ പോയത് അന്നാണ് ചാരിറ്റി ഹോമുകളും പൂവർ ഫീഡിംഗും ഉടലെടുത്തത്. ഉള്ളവൻ ഇല്ലാത്തവന് കൊടുക്കുന്നതായ ഈ ചാരിറ്റി പ്രവർത്തനം സംസ്കാരത്തിനുപകരം അപകർഷതാബോധമാണ് ഉണ്ടാക്കുക. മറിച്ച് കടമയുടെയും നന്ദി പ്രകടനത്തിന്റെയും ഭാഗമായി ഇതെല്ലാം ചെയ്യുമ്പോൾ അതാണ് ന്യായജ്ഞം. ഇത് ചെയ്യുക നമ്മുടെ ബാധ്യതയാണ് അതല്ലാതെ അനുഗ്രഹവർഷമല്ല.

കാമമോക്ഷങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ജീവിതലക്ഷ്യം സ്ഥിരസുഖം തരുന്ന മോക്ഷംതന്നെ. ഇതാണ് എല്ലാവരും ആഗ്രഹിക്കുക. അതിലേക്ക് എന്തുവാനുള്ളതാണ് ബ്രഹ്മവിദ്യ. സ്വയം അറിയാനും താൻ ഈശ്വരനാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നതിനും ഈശ്വരൻ പരമാനന്ദസ്വരൂപിയാണെന്ന് അറിയുന്നതിനുമാണ് ബ്രഹ്മയജ്ഞം.

പുരുഷാർത്ഥപ്രാപ്തിയായിട്ടുള്ള ബ്രാഹ്മണാദി ചതുർവർണ്ണവൃത്തികളും അവയുടെ പ്രക്രിയകളാകുന്ന ബ്രഹ്മചര്യാദി ചതുരാശ്രമങ്ങളും നന്ദിപ്രകടനങ്ങളായ ദേവയജ്ഞാദികളായ പഞ്ചമഹായജ്ഞങ്ങളും നമ്മൾ ദിവസേന ചെയ്യേണ്ടവയാണ്. ഇവയിലൂടെയാണ് വ്യക്തിയിലുള്ള വ്യക്തിത്വവികാസവും ലോകാഃ സമസ്താ സുഖിനോ ഭവന്തു എന്ന സമസ്തലോകസുഖ്യവും ലഭിക്കുകയുള്ളുവെന്ന് ചിന്തിച്ച് പ്രവൃത്തിച്ച് സയുക്തികമായി വിശകലനം ചെയ്ത് തള്ളേണ്ടവയെ തള്ളുകയും കൊള്ളേണ്ടവയെ കൊള്ളുകയും ചെയ്യുക. ഇത്രയും പഠഞ്ഞവയെ സംക്ഷിപ്തമായി രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളിലായി പറഞ്ഞ് അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

“ലോകസുഖ്യം ചിരം ജീയാത്

വർണ്ണാശ്രമപരൈസ്സമം

പഞ്ചഭിശ്ച മഹായജ്ഞൈഃ

ശുദ്ധാർത്ഥസഹിതൈർനവൈഃ

ശക്തിമാർജയ ബുദ്ധിഞ്ച
വൃക്തിസ്തപം യജ്ഞഭാവനാം
പുരുഷാർത്ഥമഹിമ്നാതഃ
ഭക്തിമുക്തിപ്രധാനതഃ.”

സംസ്കൃതപഠനം

ഡി. പ്രകാശ്

(കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽനിന്നും തുടർച്ച)

അക്ഷരങ്ങളെ നമ്മൾ പരിചയപ്പെട്ടു. അടുത്തതായി പദങ്ങളെ പരിചയപ്പെടാം. പദങ്ങളെ മൂന്നായി തിരിയ്ക്കുന്നു. സുബന്തം, തിബന്തം, അവ്യയം എന്ന്. സുബന്തം നാമപദങ്ങളാകുന്നു. ഏതാനും നാമപദങ്ങൾ (സുബന്തങ്ങൾ) അർത്ഥസഹിതം ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

बालः (ബാലഃ) - ആൺകുട്ടി

बाला (ബാലാ) - പെൺകുട്ടി

जलं (ജലം) - വെള്ളം

तातः (താതഃ) - അച്ഛൻ

अम्बा (അംബാ) - അമ്മ

मित्रं (മിത്രം) - ചങ്ങാതി

മലയാളത്തിലുള്ള പദങ്ങളാകയാൽ ഓർക്കുവാനും അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാനും വിഷമമുണ്ടാവില്ല. എന്നാൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ പരിചയപ്പെടുമ്പോൾ അവയുടെ സവിശേഷത മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒന്ന് അവയുടെ ലിംഗ വ്യത്യാസമാണ്. സ്ത്രീലിംഗം, പുല്ലിംഗം, നപുംസകലിംഗം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു വീതം. അതുപോലെ അകാരാന്തം ഇകാരാന്തം എന്നിങ്ങനെ അന്തങ്ങളായും തിരിയ്ക്കുന്നു.

അതായത് നാമപദങ്ങളെ സുബന്തങ്ങളെന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. സുപ് എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ അവസാനമുള്ളവ എന്നർത്ഥം. ഒരു പദത്തിൽ രണ്ട് ഘടകങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഒന്ന് പ്രകൃതി മറ്റേത് പ്രത്യയം. ഇതിൽ പ്രകൃതിയെ പരി

ചയപ്പെടാം.

പദം - പ്രകൃതി

बालः - बाल

बाला - बाला

जलं - जल

तातः - तात

अम्बा - अम्बा

मित्रं - मित्र

ബാല എന്ന് അ എന്ന അക്ഷരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അകാരാന്തം എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ക്രമത്തിൽ മറ്റുള്ളവ ആകാരാന്തം, അകാരാന്തം, അകാരാന്തം, ആകാരാന്തം, അകാരാന്തം എന്നിങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളണം. ഇപ്രകാരം ഏതാനും പദങ്ങളെക്കുറിച്ച് പരിചയപ്പെടാം.

പദം പ്രകൃതി അന്തം

निधिः निधि ഉകാരാന്തം

तरुः तरु ഉകാരാന്തം

चमूः चमू ഊകാരാന്തം

नदी नदी ഊകാരാന്തം

दाता दातृ ളകാരാന്തം

गौः गो ഓകാരാന്തം

नौः नौ ഔകാരാന്തം

മേൽപ്പറഞ്ഞവയെല്ലാം സ്വരത്തിൽ (അച്ചിൽ) അവസാനിക്കുന്നവയായതിനാൽ ഈ പദങ്ങളെയെല്ലാം അജന്തം എന്നും പറയുന്നു. അച്ച് (സ്വരം) അന്തത്തിൽ ഉള്ളത് അജന്തം

» സവിശേഷ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നത്

ബാല: എന്നത് പദം. ബാല എന്നത് അതിന്റെ പ്രകൃതി എന്നോ ശബ്ദം എന്നോ പറയും. ഇപ്രകാരം മറ്റുള്ളവയേയും കണ്ടുകൊള്ളണം. ബാല എന്ന പ്രകൃതി മാത്രമായി ഒരു വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുവാൻ പാടില്ല. ന പ്രകൃതി: പ്രയോക്തവ്യാ നാപി പ്രത്യയ: എന്ന ഒരു ഉദാഹരണം. പ്രകൃതിയോട് പ്രത്യയങ്ങൾ (സുപ്തകൾ) (Root and suffix) ചേർന്ന് ലഭിക്കുന്ന പദം മാത്രമേ പ്രയോഗാർഹമായിട്ടുള്ളൂ.

പദങ്ങളുടെ ലിംഗവ്യവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കുവാൻ എളുപ്പമായ മാർഗ്ഗമില്ല. കാരണം ശബ്ദരൂപം നോക്കിയാണ് ലിംഗം. അല്ലാതെ അർത്ഥം നോക്കിയല്ല. സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ പര്യായം നോക്കാം.

स्वः (സ്വഃ)	അവ്യയം
स्वर्गः (സ്വർഗ്ഗഃ)	പുല്ലിംഗങ്ങൾ
नाकः (നാകഃ)	
त्रिदिवः (ത്രിദിവഃ)	
त्रिदशालयः (ത്രിദശാലയഃ)	
त्रिविष्टपम् (ത്രിവിഷ്ടപം)	നപുംസകലിംഗം

അതുപോലെ :

भार्या (ഭാര്യ)	സ്ത്രീലിംഗം
कलत्रं (കളത്രം)	നപുംസകലിംഗം

കളത്ര ശബ്ദത്തിന് ഭാര്യ എന്നാണ് അർത്ഥം.

दाराः (ദാരാഃ)	പുലിംഗം
---------------	---------

ഇതിനും ഭാര്യ എന്നാണ് അർത്ഥം. ഈ പ്രത്യേകതകൾ കാരണം പാരമ്പര്യസമ്പ്രദായപ്രകാരം പര്യായപ

ദങ്ങളെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അമരകോശമെന്ന ഗ്രന്ഥം ഉരുവിട്ടു പഠിക്കുകയാണ് പതിവ്. ഇതിനുള്ള നാമലിംഗാനുശാസനം എന്ന പേര് സവിശേഷശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നു. നാമപദങ്ങളുടെ ലിംഗങ്ങളെ അനുശാസിക്കുന്ന ശാസ്ത്രം എന്നർത്ഥം.

ലിംഗനിർണ്ണയത്തിനുള്ള ചില എളുപ്പവഴി

ഇനി പറയുന്നവ സാമാന്യമായി മാത്രം എടുത്താൽ മതി.

പുലിംഗം

1. വലിയ ആകൃതിയോടുകൂടിയതും മറ്റുള്ളവർക്ക് ആശ്രയമായി പൗരഷത്തോടെ നില്ക്കുന്നവയുമായ വസ്തുക്കളുടെ നാമങ്ങൾ.

पर्वतः - പർവ്വതം

समुद्रः - സമുദ്രം

वृक्षः - വൃക്ഷം

प्रासादः - മാളിക

2. പ്രവൃത്തികൊണ്ട് നേടുന്നതായ അവസ്ഥയെ പറയുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ

हासः - ചിരി

कामः - കാമം

लाभः - ലാഭം (ലഭിക്കപ്പെടുന്നത്)

ग्राहः - പിടിക്കപ്പെടുന്നത്

पाकः - പാകമായത്

भोगः - ഭുജിക്കപ്പെടുന്നത്

योगः - യോജിക്കുന്ന അവസ്ഥ

रोगः - രോഗാവസ്ഥ

त्यागः - ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട അവസ്ഥ

(തുടരും)

ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ധർമ്മപരിപാലന ഭൗത്യം

അപർണ്ണാദേവി എ.

(കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽനിന്നും തുടർച്ച)

യുദ്ധാരംഭത്തിനുമുമ്പ് ഇരുസേനകളിലും ബാധ്യ വരെ കണ്ട് ഇരുസേനകൾക്കും നടുവിൽ വേപഥുപുണ്ട അർജുനനെ തന്റെ വാക്ചാതുരികൊണ്ട് കൃഷ്ണൻ കർമ്മോത്സുകനാക്കുന്നു. ആ വാക്ചാതുരിയാണ് ശ്രീ മദ് ഭഗവദ്ഗീത. 'ഹേ ഭാരത' എന്നുള്ള അഭിസംബോധനയിൽ മുഴുവൻ മനുഷ്യരാശിക്കുമുള്ള ധർമ്മപ്രബോധനത്തിന്റെ തുടക്കം കുറിക്കുന്നു. സമസ്തമാനവരാശിയെയും ധർമ്മം എന്നെന്ന് പഠിപ്പിക്കുകയാണ് ഭഗവാൻ കൃഷ്ണൻ ഗീതയിലൂടെ ചെയ്തത്. പഞ്ചമഹായജ്ഞങ്ങളിലെ മഹത്തായ ബ്രഹ്മയജ്ഞമാണിത്. സാരഥിയിൽ ബ്രഹ്മജ്ഞനും ഉണ്ടെന്ന് ഇതു കാണിക്കുന്നു. കർമ്മജ്ഞാനഭക്തിയോഗങ്ങളിലൂടെ ഒരു മനുഷ്യന് എങ്ങനെ പരമമായ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേരാം എന്നാണ് ഗീതയുടെ കാതൽ. മുമ്പിൽ വരുന്നതായ കർത്തവ്യത്തിനെ ചെയ്യുക എന്നതാണ് മനുഷ്യധർമ്മം എന്ന് കൃഷ്ണൻ ഗീതയിലൂടെ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു. കർത്തവ്യപരിപാലനത്തിൽ ഒരു വിളംബവും ആവശ്യമില്ല. ഓരോ നിമിഷവും ധർമ്മത്തിലൂന്നിനിന്നുകൊണ്ടാണ് കർമ്മം ചെയ്യേണ്ടത്. കാലദേശസന്ദർഭത്തിനനുസരണമായി പ്രവൃത്തി ചെയ്യുവാൻ കൃഷ്ണൻ പറയുന്നു. മുഴുവൻ ധർമ്മബോധവും പാർത്ഥന് നൽകിയതിനുശേഷം കൃഷ്ണൻ പറയുന്നതായ വാക്കുകൾ :

“ഇതി തേ ജ്ഞാനമാഖ്യാതം
ഗുഹ്യാദ്ഗുഹ്യതരം മയാ
വിമുശ്യൈതദശേഷേണ
യഥേച്ഛസി തഥാ കൂരു.”

ഇത് മനുഷ്യന്റെ പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള തെളിവാണ്.

ഉദ്ധവരെയും അക്രൂരനെയും കൃഷ്ണൻ ശിഷ്യന്മാരായി തന്നെ കരുതി അവർക്ക് യോഗക്ഷേമത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം ഉപദേശിക്കുന്നു. പരമഭാഗവതനായ ഉദ്ധവനെ

ഗോപികമാരുടെ അടുത്തേക്ക് തന്റെ ദൂതുമായി പറഞ്ഞ യക്കുബോൾ കൃഷ്ണന്റെ മനസ്സിൽ എന്തായിരുന്നു? നിർഗുണബ്രഹ്മത്തെ ഉപാസിക്കാൻ ഗോപികമാരെ ഉപദേശിക്കുവാൻ വന്ന ഉദ്ധവർ ഗോപികമാരുടെ സഗുണഭക്തി കണ്ട് നിർന്നിമേഷനായി. മാർഗ്ഗം ഏതായാലും പരമമായ ആ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുക എന്നതായിരിക്കണം ഓരോ ജീവന്റെയും ധർമ്മം എന്ന് കൃഷ്ണൻ ഉദ്ധവഗോപീ സംവാദത്തിലൂടെ കാണിക്കുന്നു. വിശേഷബുദ്ധിയുള്ളതിനാൽ മനുഷ്യന് ലോകാനുഭവങ്ങൾകൊണ്ടും സ്വയം ചിന്തിച്ചും ശ്രേയസ്സിനെ പ്രാപിക്കാമെന്ന് കൃഷ്ണൻ ഉദ്ധവോപദേശത്തിൽ പറയുന്നു.

കൃഷ്ണൻ - ഒരു നല്ല സതീർത്ഥ്യൻ

ഒരു ഗുരുവിന്റെ അടുത്ത് താമസിച്ച് പഠിക്കുന്ന വരാണ് സതീർത്ഥ്യർ. സന്ദീപനിയുടെ ആശ്രമത്തിൽ കൃഷ്ണന്റെ ഇഷ്ടസതീർത്ഥ്യനായിരുന്നു സുദാമാവ്. ബ്രഹ്മചര്യസമയത്ത് ഒപ്പം ഉണ്ടായിരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളെ സന്തോഷപൂർവ്വം സ്മരിക്കുകയും സതീർത്ഥ്യനെ കാണുമ്പോൾ വർത്തമാനകാലത്തിൽ താൻ ആരാണെങ്കിലും പഴയ സതീർത്ഥ്യൻതന്നെ ആവുകയുമാണ് വേണ്ടതെന്ന ധർമ്മബോധം രാജാവായ തന്നെ കാണാൻ വന്ന സുദാമാവിന്റെ കഥയിലൂടെ കൃഷ്ണൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. തനിക്ക് ലഭിക്കുന്നതെന്തും പങ്കിടുന്നവരാണ് സതീർത്ഥ്യന്മാർ. തന്റെ പ്രിയ സതീർത്ഥ്യൻതന്നെ കാണാൻ വന്നതറിഞ്ഞ് കൃഷ്ണൻ ഏറ്റവും നല്ല ആതിഥേയനുംകൂടി ആകുന്നു. സുദാമാവ് ആകെ തന്റെ കൈവശമുള്ള അവിൽപ്പൊതി കൃഷ്ണന് നൽകിയപ്പോൾ തനിക്ക് കൈവശമുള്ള ശ്രീയെ തന്റെ പ്രിയസതീർത്ഥ്യന് വളരെ ആനന്ദത്തോടെ പങ്കിട്ടു നൽകുന്നു. ഒരു ഗുരുവിന്റെ പരമ്പരയിലുള്ളവർ ഭ്രാതാക്കളാണ് എന്ന കാര്യവും ഇവിടെ കാണാം.

കൃഷ്ണൻ - ഒരു നല്ല പ്രേമി

തന്നെ പ്രേമിക്കുന്നവർക്ക് തന്നെ സമ്പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുക എന്നതാണ് ഒരു നല്ല പ്രേമിയുടെ ധർമ്മം. കൃഷ്ണൻ പ്രേമസ്വരൂപൻതന്നെയാണ്. യാതൊന്നിനാലും ഇളകാത്ത മനസ്സോടുകൂടി തന്നെ മാത്രം ധ്യാനിച്ചു കഴിയുന്നവരായ ഗോപികമാരെ തന്റെ പ്രേമപാ

▶▶ ശത്തിലൂടെ കൃഷ്ണൻ ബന്ധിച്ചു. ഓരോ കന്യകയും കാത്തുയന്നിയോട് പ്രാർത്ഥിച്ചത് :

കാതായനി മഹാമായേ മാഹയോഗിന്യധീശ്വരി
നന്ദഗോപസുതം ദേവി പതിം മേ തേ നമഃ

ആ പ്രാർത്ഥന കൃഷ്ണൻ കേൾക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. വൃന്ദാവനത്തിലെ രാസക്രീഡയിലൂടെ കൃഷ്ണൻ ഓരോ ഗോപികമാരുടെയും പ്രേമീഹൃദയത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തി. അലൗകികമായ ആനന്ദമാണ് കൃഷ്ണൻ അവർക്ക് നല്കിയത്. ആത്മാവിന് പരമാത്മാവുമായുള്ള ബന്ധമാണ് രാസക്രീഡയിൽ ഉള്ള സന്ദേശം. ഇതെല്ലാം ധർമ്മത്തിന് നിരക്കുന്നവയായിരുന്നു. ഈശ്വരൻ എല്ലാ ഭക്തർക്കും ഒരുപോലെ ഗ്രാഹ്യനാണ് എന്ന തത്വം ഇവിടെ മുന്നിട്ട് നില്ക്കുന്നു. തന്റെ പ്രേമികൾക്ക് ഈശ്വരതത്വത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞുകൊടുക്കുവാൻ വേണ്ടി കൃഷ്ണൻ ഉദ്ധവരെ ഗോപികമാരുടെ അടുത്തേക്ക് അയക്കുന്നു. കൃഷ്ണനോടുള്ള നിസ്വാർത്ഥ പ്രേമം തന്നെ അവരെ ഈശ്വരതത്വത്തിലേക്ക് എത്തിക്കുന്നു എന്ന സന്ദേശം ഗോപീഉദ്ധവസംവാദത്തിൽ കാണാം. സ്നേഹമുള്ളിടത്ത് ഈശ്വരൻ വിരാജിക്കുന്നു എന്നതാണ് പ്രേമത്തിന്റെ തത്വം.

വിദർഭരാജാവായ ഭീഷ്മന്റെ പുത്രി രുക്മിണി തന്നെ പ്രണയിക്കുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞ കൃഷ്ണൻ തന്റെ പ്രണയിനിക്ക് ദോഷം വരുന്നു എന്നുതോന്നിയ സമയത്ത് അവളെ ആ പരിതസ്ഥിതിയിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കുകയും തന്റെ വാമഭാഗമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രേമത്തിന്റെ ശക്തിയെക്കുറിച്ച് നല്ലവണ്ണം അറിയുന്നവനാകയാലാണ് അർജുനനും തന്റെ സഹോദരി സുഭദ്രയും പ്രണയബദ്ധരാണെന്ന് കണ്ടപ്പോൾ അതിന് കൃഷ്ണൻ സമ്മതം മുളിയത്. സമ്പൂർണ്ണമായ പ്രേമത്തിലൂടെ ലൗകികവും അലൗകികവും ആയ ആനന്ദത്തിൽ ആറാടുക എന്ന ധർമ്മം കൃഷ്ണൻ സ്വജീവിതത്തിൽ വ്യക്തമായി നിർവ്വഹിച്ചു. മാത്രമല്ല, ഇതിലൂടെ മറ്റൊരു കാര്യവും വ്യക്തമാകുന്നു. രുക്മിണിയെ തട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുക എന്ന സാഹസം കാട്ടിയാൽ തനിക്ക് എന്ത് അപകീർത്തിയും ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന സാഹചര്യം ഉണ്ടായിരുന്നാലും അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നത് തന്റെ പ്രവൃത്തി

യെല്ലാം മറ്റുള്ളവർക്ക് വേണ്ടിയാണെന്ന് ഒരിക്കൽകൂടി കാണിക്കുന്നു.

കൃഷ്ണൻ - ഒരു നല്ല ഭർത്താവ്

രക്ഷിക്കുകയും പോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് ഭർത്താധർമ്മം. ഗൃഹസ്ഥന്റെ വേഷത്തിൽ കൃഷ്ണൻ ഈ ധർമ്മത്തെ മികവുറ്റതാക്കി. തന്നെ പ്രണയിച്ച രുശ്മിണിയെ അവളുടെ പ്രതിസന്ധി സന്ദർഭത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിച്ച് പാണിഗ്രഹണം ചെയ്തു. താൻ സ്നേഹിക്കുന്ന ആൾക്കുവേണ്ടി എന്തും ത്യജിക്കാൻ തയ്യാറുള്ളവളാണ് യഥാർത്ഥ ഗൃഹസ്ഥ എന്ന് ഇവിടെ കാണാം. അഭയം ചോദിച്ചെത്തുന്നവരെ ഒരിക്കലും നിരാശരാക്കാതെ ആശ്രയം നൽകുക എന്ന പരമമായ കടമ കൃഷ്ണൻ സ്വജീവിതത്തിലൂടെ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നു. ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ പരസ്പരം അറിഞ്ഞ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിലൂടെയാണ് ഒരു ഗൃഹസ്ഥന്റെ ജീവിതം സുഖകരമാകുന്നതെന്ന് കൃഷ്ണന്റെ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമധർമ്മത്തിലൂടെ കാണാം. പതിനാറായിരത്തെട്ട് ഭാര്യമാർ കൃഷ്ണന് ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഓരോരുത്തരോടുമുള്ള കടമ അദ്ദേഹം യഥാവണ്ണം നിറവേറ്റി. ഇത്രയും പേരെ കൃഷ്ണൻ എങ്ങനെ സംരക്ഷിക്കുന്നു എന്നറിയാൻ എത്തിയ നാരദൻ പതിനാറായിരത്തെട്ടു പേരുടെയും അടുത്ത് കൃഷ്ണനെ കണ്ടു. കൃഷ്ണൻ രാമാവതാരത്തിലേതുപോലെ ഏകപത്നീവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവനല്ല. ഓരോ വിവാഹവും ധർമ്മത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നതാണ്. കൃഷ്ണനെ മനസ്സുകൊണ്ടു വരിച്ചിരുന്നവരാണ് രുശ്മിണി, കാളിന്ദി, മിത്രവിന്ദ എന്നിവർ. ജാംബവതി, സത്യഭാമ, സത്യ, കൈകേയി (ഭദ്ര) ലക്ഷ്മണ എന്നിവരെ അവരുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ സമ്മതത്തോടെയും സ്വയംവരത്തിൽകൂടിയും കൃഷ്ണൻ ജീവിതസഖികളാക്കി. ജീവിതവിജയം നേടാൻ സത്സംഗം ആവശ്യമാണ്. കൃഷ്ണനെ ഭർത്താവായി ആഗ്രഹിക്കുന്നതിലൂടെ രുശ്മിണിയും മറ്റുള്ള സ്ത്രീജനങ്ങളും നിത്യമായ സത്സംഗമാണ് നേടിയത്. ധർമ്മം എന്തെന്ന് നമുക്കുപദേശിച്ചുതരുന്നത് സത്സംഗങ്ങളാണ്. ഐശ്വര്യം ഉള്ളിടത്താണ് പാണ്ഡിത്യവും ബുദ്ധിയും ധൈര്യവും ക്ഷമയും കൂടുതൽ ശോഭയമാ

- ▶▶ നമാകുന്നത്. ഐശ്വര്യഭേദമായ രുശിണിക്ക് തന്റെ മാറിൽതന്നെയാണ് എപ്പോഴും സ്ഥാനം എന്ന് നമ്മളെ പഠിപ്പിക്കാൻ കൃഷ്ണൻ രുശിണിയെ പരിണയിക്കുന്നു. ഐശ്വര്യഭേദത്തെ മനുഷ്യൻ അവന്റെ പരിശുദ്ധമായ മനസ്സിൽതന്നെ കുടിയിരുത്തണം എന്ന ധർമ്മം ഇവിടെ പ്രകടമാകുന്നു. ലൗകികമായ ജീവിതത്തിലൂടെ തന്റെ ഭാര്യമാർക്ക് അലൗകികത പകർന്നുനൽകി ഭർത്തൃപദവിയെ കൃഷ്ണൻ ധന്യമാക്കി.
- (തുടരും)

സാംഖ്യദർശനം

ജിരീഷ എ.

(കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽനിന്നും തുടർച്ച)

തത്വങ്ങൾ

സാംഖ്യദർശനം തത്വങ്ങളെ പൊതുവെ നാല് വിഭാഗങ്ങളാക്കി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. മൂലപ്രകൃതി, പ്രകൃതിവികൃതി, വികൃതി, പ്രകൃതിവികൃതിരഹിതം എന്നിങ്ങനെ. ഇതിൽ സൃഷ്ടിയുടെ മൂലകാരണമായ പ്രകൃതി അഥവാ പ്രധാനമാണ് മൂലപ്രകൃതി. ഇത് പരിണാമശൂന്യവും സ്വയം ഏതിന്റെയും പരിണാമമല്ലാത്തതുമാണ്. ഈ പ്രകൃതിയിൽനിന്നും ഉത്ഭവിക്കുന്ന കാര്യമാണ് മഹത് തത്വം. ഇത് ബുദ്ധി എന്നും അറിയപ്പെടുന്നു. അതായത് സമഷ്ടർത്ഥത്തിൽ മഹത് എന്നും വ്യഷ്ടർത്ഥത്തിൽ ബുദ്ധി എന്നും. കുറച്ചുകൂടി വ്യക്തമായി പറഞ്ഞാൽ പ്രാപഞ്ചികമായി മഹത് എന്നും വൈയക്തികമായി ബുദ്ധി എന്നും അർത്ഥം.

മഹത് തത്വത്തിൽനിന്നും അഹങ്കാരം, അഹങ്കാരത്തിൽനിന്നും പഞ്ച തന്മാത്രകളും ഏകാദശേന്ദ്രിയങ്ങളും (5 ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ + 5 കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ + മനസ്) ഉണ്ടാകുന്നു. ഇവയിൽ പഞ്ചതന്മാത്രകളിൽനിന്ന് പഞ്ചമഹാഭൂതങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ 23 തത്വങ്ങളിൽ (മഹത് തുടങ്ങി ഭൂതങ്ങൾവരെ) പഞ്ചമഹാഭൂതങ്ങളും ഏകാദശേ

ന്ത്രിയങ്ങളും ഒഴിച്ച് ബാക്കിയുള്ളവ ഓരോന്നും പരസ്പരം മറ്റൊന്നു കാരണമായി ഉണ്ടാകുന്നതും. അതായത് മറ്റൊന്നിന് കാര്യവും, വേറൊരു കാര്യത്തിന് കാരണവുമാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് മഹത് (ബുദ്ധി) മൂലപ്രകൃതിയുടെ കാര്യവും അഹങ്കാരത്തിന്റെ കാരണവുമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ തത്വങ്ങൾ ഉഭയരൂപങ്ങളാണ്. പ്രകൃതിയുമാണ് വികൃതിയുമാണ്. പഞ്ചമഹാഭൂതങ്ങളിൽനിന്നും ഏകാദശേന്ദ്രിയങ്ങളിൽനിന്നും യാതൊന്നും ഉത്പന്നമാവാത്തതുകൊണ്ട് അവ വെറും കാര്യങ്ങൾ മാത്രമാണ്. കേവലം വികൃതിമാത്രമാണ്. നാലാമത്തെ വിഭാഗമായ ചേതനാവാനായ പുരുഷൻ ഒന്നിന്റെയും കാരണവുമല്ല കാര്യവുമല്ല. അതുകൊണ്ട് അത് അനഭയരൂപമാണ്. പ്രകൃതിയുമല്ല വികൃതിയുമല്ല. ഈ പുരുഷനാകട്ടെ ചതുർവിംശതി തത്വാത്മാവാണ്. മുകളിൽ പറഞ്ഞ 24 തത്വങ്ങളുടെ സമന്വയമാണ് അചേതനമായ ശരീരം. ആ ശരീരത്തിന്റെ ചേതയിതാവാണ് പുരുഷൻ. അത് 25-ാമത്തെ തത്വമാണ്. ഈ പറഞ്ഞ 25 തത്വങ്ങളിൽ മൂലപ്രകൃതിയെ അത്യുക്തം എന്നും പുരുഷനെ ജ്ഞൻ എന്നും ശേഷിക്കുന്ന 23 തത്വങ്ങളെ വ്യക്തം എന്നും പറയുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള 'വ്യക്താവ്യക്തജ്ഞവിജ്ഞാനം'കൊണ്ട് സാംഖ്യദർശന പ്രകാരം കൈവല്യം സിദ്ധമാകുന്നു. വ്യക്തത്തിൽനിന്നും അത്യുക്തമായ പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചും പിന്നീട് ആത്മാവിനെക്കുറിച്ചും ക്രമമായ ജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

പ്രമാണങ്ങൾ

പ്രമാകരണം പ്രമാണം, പ്രമയെ ഉണ്ടാക്കുന്നവയാണ് പ്രമാണങ്ങൾ. 'പ്രമാ' എന്നാൽ പൗരുഷേഷയാവബോധം, യഥാർത്ഥജ്ഞാനം. അപ്പോൾ പൗരുഷേഷയാവബോധത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നവയാണ് പ്രമാണങ്ങൾ. സാംഖ്യത്തിലെ പഞ്ചവിംശതി തത്വങ്ങൾ പ്രമേയങ്ങളാണ്. പ്രമേയങ്ങളുടെ സിദ്ധി പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടാണല്ലോ. സാംഖ്യദർശന പ്രകാരം പ്രമാണങ്ങൾ മൂന്നേയുള്ളൂ. പ്രത്യക്ഷം, അനുമാനം, ശബ്ദം എന്നിവയാണവ. ഈ പ്രമാണങ്ങൾ ലൗകികങ്ങളാണ്. അലൗകികമായ പ്രമേയങ്ങളെ ലൗകികമായ പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ട് എങ്ങനെ സിദ്ധിക്കാനാണ് എന്ന് സംശയിക്കാം. എന്നാൽ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രയോജനം ലൗ

►► കിക്മായ സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അത് ലൗകിക വ്യവഹാര പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടേ സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ. ഇവിടെ പ്രമാണം എന്നതുകൊണ്ട് ജ്ഞാനം അഥവാ അറിവ് എന്നാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഭാട്ടമതക്കാരും വേദാന്തികളും ഉപമാനം, അർത്ഥാപത്തി, അഭാവം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു പ്രമാണങ്ങൾകൂടി ചേർത്ത് ആകെ 6 പ്രമാണങ്ങൾ പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സാഖ്യമനുസരിച്ച് ഈ മൂന്നു പ്രമാണങ്ങളും പ്രത്യക്ഷം, അനുമാനം, ശബ്ദം എന്നിവകളിൽ അന്തർഭവിക്കുന്നു.

പ്രത്യക്ഷം - ഒരു വിഷയത്തിൽ സന്നിഷ്ടമായ ഇന്ദ്രിയത്തിന് ആധാരമായി ചേതനയിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന നിശ്ചയാതമിക ബുദ്ധിവിയാപാരമാണ് പ്രത്യക്ഷം. അതായത് ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യത്താൽ ബുദ്ധിയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വിഷയജ്ഞാനം. ഇന്ദ്രിയം വിഷയവുമായി സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെട്ട് ബുദ്ധിഗതമായ അജ്ഞാനത്തെ (തമോ ഗുണത്തെ) നീക്കി സത്വഗുണത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം സത്വഗുണോദ്ദേകത്താൽ ബുദ്ധിയിൽ അദ്ധ്യവസായാത്മകമായ ഏതൊരു ജ്ഞാനമാണോ ഉണ്ടാകുന്നത് അതാണ് പ്രത്യക്ഷം. ബുദ്ധി തമോ ഗുണാവൃതമായതുകൊണ്ട് സ്വയം വിഷയപ്രകാശനത്തിന് അസമർത്ഥമാണ്. അതിന് ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ സഹായം കൂടിയേ തീരൂ. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ സഹായംകൊണ്ട് ബുദ്ധിയുള്ള തമോഗുണാവരണം മാറി അത് സ്വയം വിഷയത്തിൽ വിഷയാകാരരൂപമായി പരിണമിച്ച് വിഷയത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് പ്രത്യക്ഷജ്ഞാനം ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെയുള്ള ബുദ്ധിയുടെ ധർമ്മമാണ്. അല്ലാതെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെതല്ല. ഉദാഹരണത്തിന് അന്ധ കാരത്തിലിരിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുവിനെ ദീപത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി നമ്മൾ കാണുന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ. ഇവിടെ കാണുന്നത് നമ്മളാണ് ദീപമല്ല. ദീപം കാണുക എന്ന പ്രവൃത്തിക്ക് സഹായകമായി എന്നുമാത്രം.

അനുമാനം - അനുമാനത്തെ സാംഖ്യാചാര്യന്മാർ പൂർവ്വവത്, ശേഷവത് സാമാന്യതോ ദൃഷ്ടം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. മേഘം ഉയർന്നപ്പോൾ മഴ പെയ്തത് മുമ്പ് കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് വീണ്ടും മേഘം ഉയർന്നുകാണുമ്പോൾ മഴയെ അനുമാനിക്കുന്നു. ഇത് പൂർവ്വവത്. സമുദ്രത്തിൽനിന്നും ഒരു തുള്ളി ജലം തുച്ഛിച്ചശേഷം

ഷം ജലമത്രയും ലവണയുക്തമാണെന്ന് പറയുന്നത് ശേഷവത്. സാമാന്യതോടുകൂടാവട്ടെ, ഒരു സ്ഥലത്തെ മാവ് പുഷ്പിച്ചിരിക്കുന്നതുകണ്ട് മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലെ മാവുകളും പുഷ്പിച്ചിരിക്കും എന്ന് അറിയുന്നതുമാണ്. ഇത് ലിംഗലിംഗി പൂർവ്വകമാണ്. ലിംഗം വ്യാപ്യം, ലിംഗി വ്യാപകം. അതായത് ലിംഗംകൊണ്ട് ലിംഗിയെയും ലിംഗികൊണ്ട് ലിംഗത്തെയും അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നു. ഇപ്രകാരം വ്യാപ്യവ്യാപക ഭാവാത്മകമായ ജ്ഞാനം അനുമാനത്തിന്റെ സാമാന്യലക്ഷണമാണ്. പർവ്വതത്തിൽ പുക കണ്ട് അവിടെ അഗ്നിയുണ്ടെന്ന് അനുമാനിക്കുന്നു. ഇവിടെ പുക വ്യാപ്യവും അഗ്നി വ്യാപകവുമാണ്.

ശബ്ദം

ആപ്തശ്രുതിയാണ് ആപ്തവാക്യം അഥവാ ശബ്ദപ്രമാണം. ആപ്തമെന്ന പദത്തിന് 'യുക്തം' എന്നർത്ഥം. വേദാദി പ്രമാണങ്ങളാണ് ശ്രുതി. വേദമൂലങ്ങളായ ശ്രുതി, സ്മൃതി, ഇതിഹാസ, പുരാണാദികളും ഇതിൽ അന്തർഭവിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥ വാക്യത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന വാക്യാർത്ഥ ജ്ഞാനമാണ് ശബ്ദപ്രമാണം. അതുപോലെതന്നെ യഥാർത്ഥ വർത്താവിനാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനവും ശബ്ദപ്രമാണമാണെന്നു വേദാദി പ്രമാണ പ്രോക്തങ്ങളും ആർഷന്മാരുടെ വചനങ്ങളും സകല ദോഷശങ്കാവിനിർമൂലങ്ങളായതുകൊണ്ട് സ്വതഃവേതന്നെ പ്രമാണങ്ങളാണല്ലോ. അതായത് യഥാർത്ഥ വർത്താവിനാലോ വേദവാക്യത്താലോ ഉണ്ടാകുന്ന അറിവാണ് ശബ്ദപ്രമാണം.

ഇപ്രകാരം ഇന്ദ്രിയങ്ങളാൽ ഗ്രഹണയോഗ്യങ്ങളായ പൃഥ്വിവാദിപദാർത്ഥങ്ങൾ സാമാന്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്രമാണത്താൽ സിദ്ധമാവുന്നു. അതീന്ദ്രിയങ്ങളായ പ്രകൃതി പുരുഷൻ തുടങ്ങിയവകളെ അനുമാനംകൊണ്ടും ഈ രണ്ടു പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടും അസിദ്ധമാവവയെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അപ്സരസുകൾ ഇന്ദ്രൻ തുടങ്ങിയവരുണ്ട് എന്ന പരോക്ഷജ്ഞാനം ആപ്തവചനംകൊണ്ടും സാദ്ധ്യമാവുന്നു.

പൊതുവെ ലോകത്ത് പ്രത്യക്ഷമായി കാണാൻ കഴിയാത്തതെല്ലാംതന്നെ ഇല്ലാത്തതാണെന്നാണല്ലോ. ആകാശകസുമം പ്രത്യക്ഷമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അത് ഇല്ലാത്തതാണെന്ന് പറയുന്നു. അതുപോലെ പ്രകൃതിയും പുരുഷനും പ്രത്യക്ഷമല്ല അത് അവയുടെ അഭാവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ▶▶

▶▶ ചിപ്പിക്കുന്നുവെന്നിരിക്കെ അനുമാനംകൊണ്ട് അവയെ സിദ്ധിക്കാമെന്ന് പറയുന്നു. അതെങ്ങനെ യുക്തമാകുമെന്ന ശങ്കയെ ദൂരീകരിക്കാനായിക്കൊണ്ട് സാംഖ്യം 'സത്' (ഉള്ളത്) ആയ വസ്തുക്കളുടെ അഭാവം 8 തരത്തിൽ സംഭവിക്കാമെന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നു.

1. അതിദൂരാത് - വളരെയധികം ദൂരത്തായതുകൊണ്ട് വസ്തുക്കളെ നമുക്ക് കാണാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഒരു പക്ഷി ആകാശത്തിൽ വളരെയധികം ഉയരത്തിൽ പറക്കുന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ പക്ഷി ഉണ്ടെങ്കിലും നമുക്ക് കാണാൻ സാധിക്കുന്നില്ല.
2. സാമീപ്യാത് - വളരെ സമീപത്തായാലും വസ്തുക്കൾ പ്രത്യക്ഷമാവുന്നില്ല. ഒരാൾക്ക് സ്വന്തം കണ്ണിൽ എഴുതിയ കൺമഷി കാണാൻ കഴിയുന്നില്ലല്ലോ.
3. ഇന്ദ്രിയഘാതാത് - ഇന്ദ്രിയവിനാശം സംഭവിച്ചാലും ഉള്ള പദാർത്ഥങ്ങളെതന്നെ കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. അന്ധന് രൂപവും ബധിരന് ശബ്ദവും പ്രാപ്യമല്ല.
4. മനോ/നവസ്ഥാതാത് - മനസ് മറ്റൊന്നിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും വസ്തുക്കളെ കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. വ്യഗ്രചിത്തനായ ഒരുവന് വ്യക്തമായി പറഞ്ഞാൽപോലും കേൾക്കാനോ ഇന്ദ്രിയഗോചരമായവപോലും കാണാനോ കഴിയുന്നില്ല. ദുഷ്യന്ത പ്രേമത്താൽ പരവശയായ ശകുന്തള തന്റെ മുന്നിൽ വന്നെത്തിയ ദുർവാസാവിനെയോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാപ വാക്കുകളെയോ അറിയാതിരുന്നത് ഇവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്.
5. സൂക്ഷ്മാത് - അത്യന്തം സൂക്ഷ്മമായതുകൊണ്ടും വസ്തുക്കൾ പ്രത്യക്ഷമല്ലാതിരിക്കുന്നു. അന്തരീക്ഷത്തിലുള്ള അനേകകോടി പരമാണുക്കളെ നഗ്നനേത്രങ്ങൾക്കൊണ്ടു കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല.
6. വ്യവധാനാത് - ചുവരിന് മറുവശത്തുള്ള വസ്തുക്കളെ കാണാൻ കഴിയാത്തതുപോലെ മറയുള്ളതുകൊണ്ടും വസ്തുക്കളുടെ ഉപലബ്ധി ഉണ്ടാകുന്നില്ല.
7. അഭിഭവാത് - മറ്റു വസ്തുക്കളുടെ പ്രഭാവംകൊണ്ടും വസ്തുക്കൾ കാണുന്നില്ല. സൂര്യതേജസിൽ ആകാശത്തു

ഇള ഗ്രഹങ്ങളും നക്ഷത്രങ്ങളും ചന്ദ്രനും നമുക്ക് കാണാൻ പറ്റാത്തവയാകുന്നു.

8. സമാനാഭിഹാരാത് - സമാനമായ പദാർത്ഥങ്ങളുമായി കൂടിക്കലർന്നതുകൊണ്ടും വസ്തുക്കളെ കാണാൻ പറ്റുന്നില്ല. മഴവെള്ളം സമുദ്ര ജലത്തിൽ കലർന്നാൽ വേർതിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നില്ല.

ഇതിൽനിന്നും കേവലം പ്രത്യക്ഷത്തിന് വിഷയമാകാത്തത് ഒരു വസ്തുവിന്റെയും അഭാവത്തെ കറിക്കുന്നില്ല എന്ന വസ്തുത മനസ്സിലാകുന്നു. ഇല്ലെങ്കിൽ വീട്ടിൽനിന്നും പുറത്തുപോയ ഒരാളെ അപ്പോൾ അവിടെ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് പ്രത്യക്ഷമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ആ വ്യക്തിതന്നെ ഇല്ല എന്നു പറയേണ്ടിവരും. വാസ്തവത്തിൽ അങ്ങനെയല്ലല്ലോ. അതുപോലെ പ്രകൃതി പുരുഷൻ തുടങ്ങിയ തത്വങ്ങളും ഒരിക്കലും ഇല്ലാത്തവയല്ല. വളരെ സൂക്ഷ്മങ്ങളായതുകൊണ്ട് അവയെ കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല എന്നു മാത്രം. കാര്യംകൊണ്ട് കാരണത്തെ അനുമാനിക്കുന്നതുപോലെ മഹത് തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് അനുമാനത്തിലൂടെ അവയുടെ കാരണമായ പ്രകൃതിയെയും സിദ്ധിക്കാം.

(തുടരും)

യോഗേശ്വരിസ്തവം

സമ്പാദകൻ : വിഷ്ണു ആനന്ദ്

1. ദിവ്യകൃതിം ത്രിനേത്രാം അഭിനവസിന്ധുരഭാസ്വരാമലാം
രക്താകല്പവിശേഷാം ശിരസാ യോഗേശ്വരീം വന്ദേ
2. പ്രോദ്യൽയൗവ്വനലീലാം നാനാഭരണാഭിരാമഹൃദ്യാംഗീം
സ്മരേളിതലളിതഭാവാം ഹൃല്ലേഖാം വിശ്വരഞ്ജനീം വന്ദേ
3. വിസ്രസ്തകോമളാന്താം പാശാങ്കശധാരിണീം പരാം ശാന്താം
ബാലേന്ദുശേഖരാന്താം ശക്തിം ഐരോധ്യമോഹിനീം വന്ദേ
4. പിണ്ഡാശ്രിതാം പദസ്ഥാം രൂപവതീം ദീപ്തിമാത്രസംഭാവാം
മാത്രാതീതാഭാസാം ദേവീം നിർവ്വാണഗോചരീം വന്ദേ
5. ജ്ഞാനജ്ഞാതൃജ്ഞയാം പരാപരാം സമുലസൂക്ഷ്മവിദ്യാതാം
വ്യക്താവ്യക്തവിഭക്താം ഹൃദയാന്തീം ഭക്തിമുക്തിദാം വന്ദേ

- ▶▶ 6. നിത്യോദിതാമനന്താം ഭഗാം ഗുഹാം വാഗ്ഭവാത്മതത്വരതാം
നിത്യക്ലിന്നാം നിത്യം മനോന്മയീം മാതരം പരം വന്ദേ
7. സിദ്ധാർച്ചിതാം പ്രസിദ്ധാം സ്വചന്ദ്രസാനുഗാമിനീം വീരാം
വിദ്യാരാജ്ഞീം വിമലാം വരദാം പരമേശ്വരിമൂലാം വന്ദേ
8. വിസ്മയാഷ്ടകമഹിതാമഷ്ടാഷ്ടകദിവ്യയോഗിനീം ദധിതാം
ഗൌരീം ജയാഞ്ച വിജയാം അജിതാമപരാജിതാം വന്ദേ
9. ദുർഗ്ഗാം ദുരിതാപഹരാം സാവിത്രിം സമുദ്രത്രയീവിഷയാം
സ്വാഹാം സ്വധാം സുഭദ്രാം ദൂമീം ഭുവനാധിദേവതാം വന്ദേ
10. ബ്രാഹ്മീം ബ്രഹ്മാധികൃതാം ശ്രീദേവീം ശ്രീവികാരസംക്രാന്താം
കീർത്തിം കീർത്തിതചരിതാം ത്വരിതാം ത്വരിതാനുകാരിണീം
വന്ദേ
11. പ്രജ്ഞാം പ്രതിഭാസഗതാം രതിം രതോദ്യോഗസംഗതാഭിരതിം
പ്രകൃതിം പ്രകൃതോപകൃതിം വികൃതിം വികൃതാത്മസംഭവാം വന്ദേ
12. നാനാരസാനുരക്താം നാനാഭാവാനുഭാവസംഭിന്നാം
നാനാവിഭവാനുഭാവാം നാനാത്വവിനോദവിശ്രുതാം വന്ദേ
യോഗേശ്വരീസ്തവമിദം പ്രണീതമേതദിനിതബഹുമാന്യം
ഭക്ത്യാധീതേ യോഗസൗ ലഭതേ ഹിതമാത്മനോഭിഷ്ടം

പ്രയോഗസാരം എന്ന അപ്രകാശിതഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നാണ് ഈ സ്തോത്രം എടുത്തിട്ടുള്ളത്. മാനന്തരി പദ് രൂപത്തിലാണ് ഇപ്പോൾ ഇത് ലഭിക്കുന്നത്. 26 പടലങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ തന്ത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവ് ഗോവിന്ദൻ ആണ്. ഇദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് അധികം അറിവുകളൊന്നും ലഭ്യമല്ല. നിരവധി ദേവീദേവന്മാരുടെ പൂജാസമ്പ്രദായം ജപവിധി (ഉപാസാനാസമ്പ്രദായം) തുടങ്ങിയവ ഓരോ പടലങ്ങളിലായി ഇതിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അനേകം പൂർവ്വശാസ്ത്രങ്ങൾ നോക്കി ഗ്രഹിച്ച് നിർമ്മിച്ചതാണ് പ്രയോഗസാരമെന്ന് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഇതിന്റെ തുടക്കത്തിൽ സൂചിക്കുന്നു. യോഗേശ്വരീസ്തവം പ്രയോഗസാരത്തിലെ ഹൃദ്യോപാധി ലത്തിൽ നിന്നെടുത്തതാണ്. ഈ തന്ത്രഗ്രന്ഥത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഗവേഷണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.